

БОРБА

Сурва, сурва година
Весела година!

Животъ и здраве до година
До година, до амина!

Въ освободената Родина!

B O R B A
PUBLISHED BY BULGARIAN NATIONAL FRONT, Inc.
JANUARY 1967

БОРБА

ВО ВА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТЪ НА
БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O.BOX 1204 Grand Central Station, New York, N.Y.U.S.A.

Основателъ: д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: д-ръ Георги Паприковъ.

Година 16, брой 1.

Януари 1967 год.

НОВОГОДИШНО ПРИВЕТСТВИЕ

д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ

Председателъ на Българския Национален Фронтъ.

За двадесетъ е трети пътъ българските емигранти, пръснати въ разните страни на свободния святъ, посрещнаха и тази година, далечъ отъ Родината, Нова Година и Рождество Христово.

Презъ дългите години на нашето емигрантво, главната ни задача бъ, да направимъ всичко което ни е възможно въ подкрепа на нашиятъ народъ въ борбата му за освобождение отъ комунистическото робство.

Трудностите, съ които имахме да се справимъ въ миналото и които ни предстоятъ и за въ бъдеще, до когато емигрантството ни ще продължава не бъха и не ще бъдатъ малко. На почти всички отъ насъ работниятъ денъ е запълненъ съ изкаране въскidenевната прехрана, но за да се продължава борбата тръбва да се отделятъ много часове отъ почивката, много средства отъ и безъ това осъждните ни възможности. За честта на всички членове на нашата организация, ние изпълнихме нашиятъ дългъ, направихме всички, възможни жертви и посрещнахме Новата Година съ чисто чело-Българскиятъ Националенъ Фронтъ остана непоклатимъ на свойте позиции!

Правейки разборъ за дейността ни презъ миналата година, държайки съмѣтка и за многото години преди това, ние виждаме, че докато до сега на първо място е стоялъ въпросътъ, какъ да се спечели общественото мнение на Запада въ полза на нашата антикомунистическа борба, за утрешниятъ денъ другъ въпросъ излиза на първо място - въпросътъ, какъ да се справимъ съ засилватата се комунистическа пропаганда въ чужбина, ръководена и плащана отъ София срещу българските емигранти по цѣлия святъ.

Ние можемъ да кажемъ, и резултатитъ го потвърждаватъ, че нашата дейност дад. очакваното до сега. На Западъ ние вече имаме много искрени и влиятелни приятели и много симпатизатори отъ най-различни сръди на обществото. Тази наша дейност, за спечелване факторитъ, влияещи на общественото мнение на западните демократични страни ние ще продължимъ съ още по-голямо усърдие. Отъ друго страна, ние ще тръбва да обърнемъ още по-голямо внимание на надигащата се комунистическа пропаганда и опасността въ западните страни и за-силимъ нашите удари сръчу червената агресия.

Преди години комунистите даваха видъ, че игнориратъ българската емиграция, че за тъхъ тя представлява "безотечественици", "загубили Родината си криминалисти" и пр. Български емигранти бъха за тъхъ само пратеници отъ тъхъ въ чужбина агенти или завербувани шпиони. Въ момента, обаче, когато българските комунисти успяха да излъжатъ западните страни, че иматъ намърение да се "демократизиратъ" и Запада започна да имъ прави грамадни концесии, българските национални емигранти станаха много интересенъ обектъ за тъхъ! Тъ видъха опасността да бъдатъ разобличени въ тъхните хитри намерения въ присвоеването на милиони долари отъ Запада, и затова по ранното игнориране се обръща днесъ въ една активна и жестока война срещу българската емиграция.

Борбата на българските комунисти сръчу българската емиграция днесъ е насочена въ две направления:

Първо: да дискредитира тезата на българските национални емигранти, че режима въ България почива на същия авторитаренъ тероръ и че, режима въ България се "либерализира" и "демократизира".

Второ: пуснати съм въ ходъ всички възможни сръдства, за да може да се съблазнятъ и подкупятъ слабохарактерни инестабилни елементи между емигрантите, като съм това разстроятъ националните организации. Мнозина емигранти се посещаватъ отъ изпратени отъ България лица или отъ персонала на комунистическата българска легация въ чужбина. Шедро се раздаватъ представителства за вносъ на български стоки. Устройватъ се безплатни екскурзии до България, пущатъ се близки и приятели отъ Родината безъ дългогодишните формалности. Съмхиляди екземпляри се разпращатъ пропагандни комунистически вестници и списания безплатно и пр. ипр. Ако не успеятъ съм тъзи сръдства да неутрализиратъ нъкото емигрантъ, то се търсятъ начини да бъдатъ злепоставени и компрометирани чрезъ измами и ложи, характерниятъ и идейно устоичиви люде.

За нашъ гордостъ, комунистите не успяха да убедятъ да се върне въ България или да стане тъхенъ сътрудникъ или агентъ нито единъ отъ националните български емигранти, които се ползватъ съм името на идейно и морално обособена личност! Баланса на досегашната наша дейност презъ изтеклиятъ години е благоприятенъ и той е доказателство, че ние сме на правъ пътъ и че българскиятъ народъ може да бъде сигуренъ, че ние ще изпълнимъ нашиятъ дългъ, неотсъпчиво и праволинейно. Идеята, която ни вдъхновява, за една България-свободна, независима, социално справедлива, благоденствующа и щастлива, е която ни обединява и сплотява въ борбата ни противъ поробителите.

Съм тъзи мисли и чувства и съм непоколебимата въра въ утрешниятъ по-щастливъ денъ за България, денъ въ който правдата ще възтържествува и България отново ще бъде свободна, азъ изпращамъ на всички наши братя и сестри въ Родината, както и на всички български емигранти, пръснати по разните страни на свободния свѣтъ, най-сърдечни поздрави и благопожелания по случай Новата 1967 Година и Рождество Христово.

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО - КОЛЕДНАТА ЗВЕЗДА.

Протоиерей Георги Недѣлковъ

Фортъ Уейнъ, Инд.

"А като видѣха звездата, тѣ се много зарадваха съ твърде голѣма радостъ."
Матт.2:10.

Отъ особено голѣмо значение за нась е събитието, отнасяще се за мѣдреци и звездата. Следъ като сѫ видѣли звездата на истокъ, тѣ разкриватъ, чрезъ древни писания нейното значение и после отиватъ въ Иерусалимъ да тѣрсятъ царя, чито раждение тя възвестила. Но нека се има предвидъ, че тѣхното пѫтуване, тѣхното лутане и тѣрсене, протекло въ отсѫтствието на звездата. Нейната светлина ги огрѣва наново едва когато идвашъ въ Витлеемъ. Така, че никакъ да не е чудно, че тѣ сѫ се "tvъrde много зарадвали" като видѣли звездата, както пише св.евангелистъ Матей.

Мѣдреци сѫ били на правъ пѫть и онова което звездата е възвестила е било почти готово да се разкрие предъ тѣхните очи, но все пакъ презъ всичкиятъ си пѫть тѣ преминали въ тѣмнина и неизвѣстностъ. Кой знае какви мисли на съмнѣние сѫ преминали презъ тѣхните души и сърца презъ време на дѣлгиятъ имъ и тежъкъ пѫть! Колко наивно е изглеждало да предприемашъ такъвъ дѣлъгъ пѫть, безъ нищо да е сигурно. Но когато звездата се появила наново, тѣхните съмнѣи изчезватъ, защото имашъ вече знакъ, че сѫ били на правъ пѫть. Тѣ се радватъ, защото ще видятъ новородилия се Царь, ще могатъ да му поднесатъ своите дарове, които сѫ изразъ на тѣхните вѣра и надежда въ Него!

Затова, отъ тогава и до днесъ, Витлеемската звезда е символъ на голѣма наша радостъ! За дѣлго свѣтътъ е очаквалъ да бѫде освободенъ отъ робството на умразата, жестокостта и грѣха. Мнозина сѫ живѣли безъ надежда, очаквайки нищо по-добро, освенъ жестокостта на тѣхното време, което имъ се поднасяло всѣки Божи день. Мнозина отъ нашата "модерна цивилизация" хора, тѣрсятъ миръ или спокойствие на умоветъ си, значение и смисъль на своя животъ въ богатство и разточителство или пѣкъ въ разнитъ технически удобства, които науката ни предлага съ всѣкой новъ денъ. Но мѣдрицъ люде сега, както и въ миналото гледатъ на звездата и като видятъ въ нея идването на Спасителя, се радватъ!

Пѣсеньта на радостъ е пѣсень за Коледа, за Рождество Христово! Страдания, мѣжи, жестокость, неправди, болести и несполуки, тѣ сѫ винаги около нась. Но когато звездата блѣсне за нась, само когато нашишъ надежди и твърда вѣра въ Христѣ, тогава, независима колко черенъ и тѣменъ и билъ пѫтятъ ни, независимо и какви опасности лежатъ предъ нась, ние сме сигурни, че Богъ е съ нась и че Той никога нѣма да изостави Своето!

Сигурно мѣдреци сѫ били изненадани да намѣрятъ Младенца-Христосъ въ яслитъ на една така бедна овчарска пещера. Тѣ сѫ тѣрсили царь и затова били спрѣли въ Иерусалимскиятъ дворецъ да питатъ за Него. Но по показанията на звездата, потвърдено после и отъ тѣхното откритие, тѣ сѫ били сигурни, че сѫ намѣрили Този, когото тѣрсили. И затова радостта имъ е била велика!

Подобно нѣщо може да се случи и съ нашите надежди. Често пати ние не знаемъ точно онова, което търсимъ. Ние искаме най-хубавото за себе си и за близките си, но нова, което ние считаме за най-добро е извѣнъ достигаемото. За най-доброто въ живота ние само предполагаме, така както и мѣдрецитъ съ предполагали, че новородилиятъ се царь трѣба да е въ палатъ. Понѣкога ние може да постигнемъ онова, за което сме се борили, но все пакъ не сме радостни и щастлини, както бихме очаквали. Тогава ние ще търбимъ да търсимъ показанията на звездата, за да може да се зарадваме! Защото живота не е нищо друго, освенъ рискъ на вѣра и патя по който вървимъ е съ неизвестностъ. Въ едно нѣщо обаче, ние трѣбва да сме сигурни. Ако имаме твърда вѣра въ Христа и ако нашите надежди прѣзъ тази нова година, както и прѣзъ всички времена сѫ въ Иисуса, тогава тѣзи надежди ще се осъществятъ. Тѣ може да се измѣнятъ, но тѣ ще осъществятъ надминавайки всички наши очаквания. Дажи иако нашите надежди сѫ незначителни предъ Божия замисълъ за насъ, даже и тогава Богъ ще стори повече за насъ, отколкото ние можемъ да си въобразимъ. Важното е да видимъ звездата! Твърдо, непоколебимо, постоянно и все-отдайно да върваме въ Бога, така както мѣдрецитъ сѫ вървали!

Патешествието на мѣдрецитъ се свършило, щомъ като тѣ намѣрили новородилиятъ се Царь. Сѫщото е и съ насъ! Независимо каква цель имаме въ живота, независимо каде живеемъ, дали сме клети бежанци, нещастни емигранти или приютени като граждани на втора Родина, независимо каква може да бѫде професията ни, щомъ като имаме Иисуса Христа въ сърцата си, идва края на нашето патешествие въ тѣмнинна. Идва края на горчивинитъ и отчаянията въ живота. Намирането на Христа е началото на радостенъ животъ за всѣкой човѣкъ. Ако ние диримъ Спасителя, тази звезда ни Го посочва. Ако нашиятъ животъ е пустъ и ние диримъ да го осмислимъ и запълнимъ, тогава звездата ни свети, за да Го намерилъ. Ако ние сме обременене съ отъ грѣхове и търсимъ миръ и прошка, ние ще ги намеримъ пакъ въ Него. Ако ние търсимъ възвишънъ идеялъ, който да е достоенъ да отдадемъ дори и живота си за него, господаръ на когото ние можемъ да служимъ безъ всѣкакво съмнение, отговора е пакъ въ Витлеемската звезда. Но ние трѣбва да търсимъ, да гледаме, да жадуваме, да се боримъ, да се стремимъ да я намеримъ!

Тѣзи, които сѫ се задоволили съ себе си, които питатъ за нищо повече освенъ храна, облекло и слава въ живота, тѣ никога не ще видятъ звездата и нѣма да намѣрятъ Царя на мира. Защото този Царь не ни задължава на върноподаничество и преданостъ, но търпеливо ни чака да се отречемъ отъ злобата, завистта, клеветата и всичко порочно. Той търпеливо ни чака да се отречемъ отъ лошиятъ си животъ, да потърсимъ ивидимъ Витлеемската звезда. Ние трѣбва да се стемимъ да диримъ звездата, и най-вече да искаме да я видимъ. Ние трѣбва съ нетърпение да очакваме нейното появяване.

Тримата мѣдреци, въоражени съ силната си вѣра, не намерили новородилиятъ се Царь въ палата на Ирода, тѣ не се отчаяли отъ далгото и трудно търсене. Тѣ черпили надеждата си отъ единъ нагледъ малъкъ и незначителенъ стихъ отъ пророчествата и се отправили за Витлеемъ съ горещото желание да намерятъ Младенца, за Когото тѣ нищо не сѫ знаели! Мисълъта, обаче, която ги е занимавала сега е била "само да могатъ да видятъ звездата" за да се ориентиратъ. И затова, радостта имъ е била "велика", щомъ като звездата се появила надъ тѣхъ.

Нека всѣки единъ българинъ разбере и повѣрва отъ сърце, че напредъкъ въ живота, свобода на Родината, разбирателство между човѣците ще бѫде много по-лесно осъществими, само когато въ основата на на всичко което вършимъ влезе свѣтлината на Витлеемската звезда – нашиятъ Богъ!

XXXXXXXXXXXXXX

Заб.на Ред.-Протоиерей Георги Недѣлковъ е секретарь на Духовниятъ Съветъ на Свободната Българска Православна Епархия.

НОВОГОДИШНО ИНТЕРВЮ СЪ Д-РЪ ДИМИТЪР ВЪЛЧЕВЪ.

По случай Новата Година, поискахме да узнаемъ мнението на д-ръ Д. Вълчевъ – единъ отъ създателите на Българския Националенъ Фронтъ – по нѣкои злободневни въпроси отъ общъ интересъ.

БОРГА.

Въпросъ: Какъ преценявате днешната световна обстановка, съ огледъ сѫдбата на нашиятъ поробенъ народъ?

Отговоръ: Сензационнитѣ технически постижения на днешното "модерно" време и свѣрзатата съ тѣхъ свръхцивилизация, понижиха, споредъ менъ, културниятъ и нравственъ уровень на човѣшките общежития, като се отразиха пагубно и върху международните отношения.

Свѣтовната политика почива днесъ не вече върху всеобщо признати, задължителни нравствени норми, а се диктува за сега предимно отъ атомния потенциалъ и материалните възможности за съответно съперничество.

Показателно е въ това отношение, че мърдовнитѣ свѣтовни фактори насочватъ сега усилията си не къмъ всеобща забрана и повсемѣстно унищожение на ядреното оръжие, а само къмъ сключване на договоръ за неговото "неразпространение", т.е. къмъ изрично легализиране на атомния монополъ, като изключителна привилегия на дадени свѣтовни "свръхсили".

На всички останали народи – малки и големи – се предоставя великодушно възможността да преподпишатъ единъ подобенъ "хуманенъ" пактъ, т.е. да се откажатъ чрезъ подписа си веднѣжъ за винаги отъ фабрикуването и притежаването на равностойни оръжия, предоставящи отбраната и сѫдбата си всецѣло и безрезервно на волята и произвола на чужди сили.

Подобна паянтарска санкция за международния редъ и миръ, особено при положение, че между неговите "гаранти" се мѣдри атомно въоръжената до зѣби болневишска свѣтовна агресия, е равносилна фактически на повратъ къмъ предисторическата епоха на юмручното право, па макаръ това модерно варварство да се крие днесъ задъ паравана на така нареченитѣ "Обединени народи".

Всички тѣзи крошки и планове за новъ свѣтовенъ редъ, опрѣнъ на атомния монополъ, сѫ впрочемъ колкото неестествени, толкова и неудържими и ще се укажатъ строени върху пѣськъ. Идва денъ – и може би дошелъ еврече – когато въчниятъ инеугасимъ копнежъ къмъ бого желаната свобода за човѣка и народите ще вземе връхъ и помете безъ остатъкъ всички жалки построения е изобретения заувѣковѣчеване на робството презъ ХХ вѣкъ.

Тогава ще възкрѣсне и нашата българска свобода.

Въпросъ: Какъ се очертава положението въ България следъ последния конгресъ на Българската Комунистическа партия и виждате ли указания за положителни промъни по вътрешно и външно политическа линия?

Отговоръ: Последният конгресъ на управляващата комунистическа олигархия у насъ тръбвало би да убеди и слѣпитъ, че всички приказки и очаквания за нѣкакво подобрение на положението, сѫ илюзорни, както впрочемъ е наивна по начало и самата вѣра въ нѣкаква истинска еволюция на комунизма като система. Не само, че нѣма поменъ отъ същинско либерализиране или демократизиране на режима у насъ, а всички произнесени речи, гласувани тѣ резолюции и съставътъ на ръководните партитийни тѣла изрично възвестяватъ и недвусмислен вещаятъ засилване на тоталитарната партитийна диктатура надъ цѣлия общественъ, политически, стопански, воененъ и културенъ животъ.

Открито и демонстративно се обяви сѫщо така още по-тѣсното обвѣрзване на България за вѣчни времена въ стопанско, политическо и културно онтошение съ "братска", "велика", непобедима" и ахъ! – така "безкористна" Съветска Русия подъ – наистина – "изпитаното" вече ръководство на вѣрния и заслужилъ предъ Москва "виденъ марксистъ-ленинистъ" и "пролетарски интернационалистъ" Тодоръ Живковъ. Какво чудно, че неговата безпрекословна послушност предъ съветски-тъ властелини озадачава и буди прикрити и открыти недоволства дори всрѣдъ самитъ комунисти въ България?

Въпросъ: Какво мислите за развитието на емиграцията ни и нейните възможности занапредъ?

Отговоръ: Нашата национална емиграция, макаръ ималка на брой и съ ограниченъ запасъ отъ проявени политически личности, поде навремето въодушевено, съ голи рѣце, борба срещу комунистическата тирания и за правилно освѣтление на чуждата общественост на нашите български провлеми. Въ стрѣмния и трѣнливъ путь на тази борба ние тръбваше да преживѣемъ много разочарования. Вместо признание и поощрение, организираната дейност и публицистика се сблѣска съ предрасъдъци и неотзивчивостъ не само отъ страна на чуждитъ страни, въ които намѣрихме подслонъ.

Липса на политически усетъ, пошла мнителностъ и дребнава завистъ покълнаха и всрѣдъ собствената емигрантска срѣда. Обезкуражителни прояви последваха и отъ страна на известни нашиенски "фактори", които вместо да изиграятъ обединителна роля, дeraилираха по пътя на лични амбиции и разлагане сѫществуващите политически инициативи задъ граница. Тръбваше се де преодолѣять освенъ това и външни подрывни влияния, дирижирани по знайни и незнайни пѫтеки отъ Димитровския мавзолей въ София.

Появиха се и пародии на емигрантски "организации", сѫществуващи само на книга, чиято главна цель бѣ да конкуриратъ и отричатъ наложили се инициативи съ цѣлостна политическа концепция. Въпрѣки всичко това, здравитъ елементи на националната ни емиграция осъжаха вѣрни на себе си и продължаватъ да изпълняватъ дълга си вѣ служба на България. Тази тѣхна дейностъ, колкото и скромна не ще ~~осъжане~~ напусто. Еорбата тръбва да продължава и тя ще продължи при всички условия, за да се съхранятъ искритъ, отъ които единъ денъ ще пламнѣ факела на свободата.

Не бива да се забравя, освенъ това, че нашиятъ опитъ въ изгнание и историята на днешната българска емиграция ще има да послужатъ единъ денъ като ценно указание за строителитъ на утреща България...

КОМУНИЗЪМЪ, ЛИБЕРАЛИЗЪМЪ И НАЦИОНАЛИЗЪМЪ.

Инж. Александър Н. Костовъ
Лосъ Анджелосъ.

Две могащи системи на управление днесъ оформяватъ, направляватъ и слагатъ своя отпечатъкъ не само върху историческото и културно развитие на народите, но също така и върху моралната стойност и качества на масите и индивиди. Тези системи са дотолкова универсални, всеобемащи и целесъобразни, че тържестватъ или поне засъгватъ съ своето влияние дори и най-незначителните клонове на човешкия прояви. Преса, радио, телевизия, литература и изкуство съзнателно или въ някои случаи несъзнателно, са се поставили въ услуга за постигане на запланувани цели и подтикватъ човешкото развитие по предначертани пътища.

Материализъмът е основата на комунизма и на лоберализма.. Безидеенъ, безчувственъ, сивъ материализъмъ, който не признава никакво друго право на индивид, освенъ правото му да произвежда и да консумира. Създава се една едноформена, еднообразна маса, обладана извисеща напълно отъ низки подбуди, подтици и страсти. За членовете на тази маса, висотата на мисълта, идейно въодушевение и жертвоготовност, безкористна служба и други високи морални и етични стойности са замънени съ стремежа за консумация на по-голямо количество по-добри продукти и притежание на по-голями и по-луксозни предмети.

Комунистическата система е базирана на предположението, че икономиката оформява обществото. Всичко зависи и е подчинено на производството, което отъ своя страна е зависимо отъ авторитарната суперъ-капиталистическа държавна машинерия. Аритметичниятъ сборъ на "храна" и "свобода" е една константна величина, определяна отъ политбюрото. Когато едната се увеличава, другата се съответно намалява. Индивидътъ съ неговите права са пожертвувани въ името на имагинерното благоденствие на масите. Човешко съмочувствие и гордост са предрасъдици. Новиятъ святъ се нуждае отъ нови хора. И комунистическиятъ функционери започнаха планираното създаване на новиятъ човекъ. На "превъзпитателния" имъ процесъ милиони човешки същества станаха жертва - избити, съ изкъртени зъби, изпотрошени кости или проядени дробове! Но целта е "велика" и оправдава всички средства. И когато тази цель бъде постигната и новото, осъзнато социалистическо общество създадено, раг на земята ще настъпи. Рай, въ който една овчеподобна човешка маса овчедушно ще се радва на храна изрелища!

Средствата на либерализъма са много по хуманни. Човекътъ е свободенъ, неговото право на индивидуализъмъ признато до известна степенъ. Масите тръбва да бъдатъ напълно задоволени. Стандарта на живота, въ материаленъ смисълъ, надминава всички познати мърки въ историята на човечеството до сега. Луксътъ въ който са живели висшите римски сановници въ времето на Неронъ е отдавна надминатъ. Но също така и културното иморално падение! Човекътъ е превърнатъ въ една превъходна машина, която тръбва да произвежда и консумира.

Средствата, съ които масите биватъ държани въ това ембриологично състояние са многобройни: милиони книги и списания, филми, телевизия, които са пригодени да поддържатъ този стадий на развитие. Създава се единъ начинъ на "мислене", който се нарича нормаленъ. Всичко това, което би застрашило съществуващото състояние бива представено за "крайно", "екстремно". Преса и телевизия, като по даденъ знакъ, като глутница гладни вълци, се нахвърлятъ върху онзи, които не мислят по този "нормаленъ" начинъ и ги представлятъ като наудничави клоуни.

Цельта и на тази система е велика - създаване на святовно правителство, начело на единъ обединенъ святъ, въ който спекулатиците ще преуспѣватъ безпрепятствено, богатите ще ставатъ още по-богати, силните още по-силни. Масите ще иматъ пълни stomasi, но човѣкъ надали ще знае защи живѣе!

Човѣшкиятъ духъ не може да бѫде подчиненъ на никакви норми, не може да бѫде държанъ въ опредѣлени граници. Всѣки опитъ да се упражни натискъ върху него, неминуемо поражда реакция, чиято насока и отражение трудно могатъ да бѫдатъ предсказани. Навредъ по свѣта днесъ може да се наблюдава, реакцията срѣщу двата главни днесъ съществуващи обществени строя. "Хулиганщината" въ много страни взима застрашителни размѣри. Властьта, дори и въ най-строго контролираните полицейски държави, не може да обуздае юношеските банди. Престъпността навсѣкъде се увеличава. Битници спятъ по улиците въ Парижъ, пълнятъ площадите въ Лондонъ и локалитѣ въ Ню Йоркъ. И ако дѣлжината на брадите икосите бѣ мѣрка за индивидуализъмъ, то трѣбва да се признае, че тѣхниятъ индивидуализъмъ е не надминатъ. Младежъта се намира въ безпѣтица, безидейност и безизходност.

Въ сѫщото състояние се намира изкуството, художество и литературата. Нѣкои отъ съвременниятъ архитектурни "постижения" на Запада ще останатъ като паметници на безпѣтието, въ което се намираме, така както "Сталиновиятъ" стилъ на Истока е вѣченъ символъ на подтиничество. Неразбираеми художествени произведения и статуи, милиони порнографски бисери и книги допълватъ картината на нашето време.

Но нарѣдъ съ тѣзи отрицателни прояви, наврѣдъ по свѣта проплѣскава една идея, която е толкова стара, колкото и жизнѣспособна. Националната идея за устройството на обществото се вѣражда, изниква наново! Замозабравили се диктатори и непоправими шовинисти въ миналото дискредитираха тази идея, въ опита да постигнатъ свой егоистични цели. Заинтересовани срѣди отождѣствиха завоевателните планове и расистки теории на Хитлера за национализъмъ. Войни отъ близкото и далечно минало, фактически продукти на шови низъмъ, умраза и необуздани страсти, бѣха и все още биватъ представени за проява на национализъмъ. Но въпреки всички усилия на мощните левичарски срѣди, национализъмъ не бѣше унищоженъ.

Днесъ хоризонтътъ се проясняватъ. Станалитъ напоследъкъ избори въ Съединенитѣ Шати ясно говорятъ за събуждащъ се национализъмъ. На отговорни постове биватъ избрани хора съ подчертани национални разбирания и крайно критични къмъ либерало-капиталистичните Ню Йоркски централи. Сѫщото развитие, може би въ по-малъкъ масшабъ, се забелѣзва и при последните избори въ Германия. Тамъ, следъ Втората Свѣтовна война на национализъмъ бѣ нанесенъ смъртоносенъ ударъ, представяни го като синонимъ на нацизъмъ и предписвайки му всевъзможни престъпления. И въпреки неимовѣрно жестоката и сила пропаганда, националната идея си пробива путь и ще има възможност да покаже истинската си стойност и да докаже своята жизнѣспособност. Тодобно развитие може да бѫде отбелѣзано сѫщо и въ много други европейски държави.

Въ новосъздаденитѣ държави на Черниятъ континентъ, националната идея е главниятъ двигателъ за държавическо развитие. Нека се надѣваме, че събуждащиятъ се национализъмъ не ще бѫде използвуванъ отъ демагози при преследване на лични домогвания. Дори и въ странитѣ задъ Желѣзната завеса, националната идея печели почва. Изникването на "национални" комунистически групи може да се приеме като проява на националната идея при съответните тежки обстоятелства. Литературни прояви и списания, както и политически процеси даватъ сѫщо доказателства за национални броженія. Дори задъ Бамбуковата завеса националната идея се засилва. Въ Индонезия националните елементи нанесоха непоправими поражения на марксистко-материалистическиятъ срѣди около Сукарно и противно на всички левичарски теории, донесоха омиротворение въ тази част на свѣта.

Националното държавно устройство, предполага едно общество, изградено върху принципите на пълно зачитане и координиране на правата на всички негови членове. Класовата борба, която създава умраза, разпалва животински страсти и въ най-добрият случай облагодетелствува само една част от обществото, е реакционна проява от най-висша проба и тръбва да бъде отречена, така както и недостойната експлоатация на човекът от човека.

Национализъмът не гарантира равенство на всички хора, но той ще гарантира еднаква възможност за развитие и прогрес на всички. Социални различия, естествено, също ще има. Да се твърди противното би било демагогия. Но всъкиму ще бъде гарантирано едно минимално съществуване, отговаряще на човешкото достойнство. Различните професионални клонове на обществото ще се допълват взаимно и насочватъ своите усилия къмъ намиране начинъ за постигане на максимални благодеяния за нацията и не ще изразходватъ своята енергия въ борба за политическо надмошье.

Но колкото и да са важни икономическите въпроси, стократно по-важни са въпросите свързани със човешкия духъ. Духът на отдавните членове на нацията пръв въковетъ е създалъ духът на нацията, единственъ исамобитенъ за всички единъ народъ. Този духъ съдържа всички добродетели, създавани и предавани от поколъния. Той съдържа култура, история и предания, традиции и обичаи. Той представлява коренът на настоящето, дълбоко внедрени въ миналото и даващи благотворни сокове за бъдещето. Нацията е въчна и ние сме само нейни временни представители.

Усъвършенствуване на нацията, защита на свободата и осигуруване на нейните възходъ и благосъствис дава смисълъ на човешкия животъ. Хиляди са примърятъ отъ историята, които доказватъ, че любовта къмъ нацията подклаждда и поддържа най-високи прояви: саможертва въ най-висшата и форма, самоподчинение на егоизъма въ интереса на обществото, любовъ къмъ ближния, съвършенна чистота въ мисли и дѣла. Младежъ, възпитана въ националъ духъ става истинстиятъ градителъ на обществото, пазителъ и воспризватъ радателъ на човешки добродетели. Такава младежъ не влиза въ престъпни безплатици, а има подтикъ и цѣль, които я правятъ база за бъдещъ прогресъ и благосъствис.

Национализъмът облагородява душата, възвишава чувствата и създава условия, при които индивидътъ да се издигне и служи на обществото, не въ предварително очертани граници подъ натиска на заплахата, но въ унисонъ съ свойте желания и разбириания. Национализъмът се базира на естествените качества вродени въ човека и създава благоприятна обстановка за тяхното развитие и облагородяване. Всички народъ, всяка нация е имала въ историята си моменти на упадъкъ и поражение. Много нации са били поробвани и столътия държани подъ робство, като поробителите са унищожавали физически и покорявали духовно, но никога не са могли да унищожатъ националното чувство у поробениятъ народъ, неговото чувство за принадлежност къмъ една нация и чувството на дългъ за нейното запазване.

Че националната идея е вродена, нашето българско възраждане дава най-добре примъръ. Коя друга сила, освенъ силата на националната идея би могла да запази съзнанието на единъ народъ въ продължение на петвъковно робство? Тази идея не е била изкуствено създадена и поддържана съ постоянни повторения до втръсване, лозунги, слогани, агитки и реклами! Националната идея идва съ първите капки на майчиното млъко. Като идея тя е била винаги въ душата на българи-на, мѫждукала и е чакала да дойде времето, за да се разрастне въ огромниятъ по-жаръ през Априлското въстание. Националната идея не е била доктринерно разучване, внимателно култивирана и разглеждана на митинги и събрания. Но тя е движителната сила задъ ентузиазъма на Раковски, неуморимостта на Левски, творчеството на Иванъ Вазовъ и саможертвата на Кочо Честименски.

Не само българската история е изпълнена със имена на тачени национални геори. Полъ Ревиръ във Америка, Гарибалди във Италия, Кемалъ Ататюркъ във Турция всички тъй също били ръководени не отъ класови интереси и капиталистическо профитиране, а отъ любовъ къмъ народъ и отечество. Незавидната слава на диктатори, сатрапи и насилици ще ост не във историята и тъхните дъла на въки прокълнати. Имената на "социалистически" стройтели, лауреати и стахановци ще се чуватъ, докато политбюрото измъни своята политика, като остави известна възможност, по-късно евентуално тъй да бъдатъ "реабилитирани". Имената на милионери-капиталисти ще бъдатъ толкова въчни, колкото тъхните милиони, но върността и признательността на нациите къмъ заслужили свой синове никога не изчезва, а тъхните дъла оставатъ като примъръ за подражание.

Силата на националната идея е във естественото съчетание на индивидуализъмъ, безкористни пориви на човъшката душа, сръмежъ на свободния човъшки духъ къмъ по-високи морални и етически стойности. За жалостъ, не веднъжъ тази сила и била използвана за постигане на цели, напълно противни на целите на истинския национализъмъ.

Въ време на национално напрежение, най-често предизвикано отъ сръди и причини нъмъщи нищо общо, дори противни на националните разбирания, властуващите клики, било то комунистически, авторитарни или либерално-капиталистически, използватъ вродените национални чувства, за да постигнатъ свойте цели, а следът това по най-демагогски начинъ дискредитиратъ националната идея и хвърлятъ върху нея вината за подклаждане на войни, шовинизъмъ и изтъпления.

Национализъмъ не значи война, национализъмъ означава миръ! Мирно сътрудничество между всички нации, при зачитане на самобитните ценности и интереси, създава и гарантира най-благоприятните условия за национално развитие. Днесъ националисти отъ целиятъ святъ се отърватъ отъ пагубното влияние на демагози, материалисти и управляващи клики и заработватъ въ името на една всеобемаща недоктринерна идея - национализъма, даваща възможност за индивидуално самобитно развитие.

Само тази идея може да спаси свѣта, тласканъ отъ материалистични течения къмъ рѣгрестъ и провала. Право на всяка нация за самостоятеленъ животъ, право на всички народъ за национално самоопределение, зачитане на индивидуалните способности и стремежи на отдѣлни нации, мирно сътрудничество и творческо съревнуване въ интереса на общочовъшкия прогресъ - това също ѝ е целите поставени предъ всички националисти.

Горди тръбва да бъдатъ тъзи, които носятъ въ сърцата си кристалните национални идеи! Ние не може да не изпитваме удовлетворение при факта, че днесъ многобройни доказателства потвърждаватъ правотата на идеите, за които ние се боримъ отъ десетки години.

Това, обеща, ни задължава да бъдемъ още по внимателни и готови всяки моментъ да противодействуваме на пристапите на материализма, откъдето и да идватъ тъй.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ЗАЛЕЗЪТ НА КОМУНИЗЪМА.

СТОЯНЪ СТ.НИКОЛОВЪ

Английско-канадският - Торонто, Канада.

Заслугата за доказване несъстоятелността на комунизъма като теория се пада преди всичко на живота. Цялостното опровергаване на комунистическата концепция, отъ неумолимите закони на живота отне всичкиятъ смисъл на теоретически спекулации, съ които нѣкога преди повече отъ едно столетие марксизъмътъ обосноваваше неизбѣжното преминаване отъ така нареченото отъ него капиталистическо общество въ комунистически строй. Всички предвиждания, приети отъ материалистичната диалектика за научно установени, се разбиха въ действителността. Фактитъ презъ цѣлото столетие следъ комунистическиятъ манифестъ на Марксъ и Енгелсъ тежатъ като надгробенъ камъкъ надъ учението имъ, започнало съ динамична деструктивна сила и удавено въ кръвта на жертвите при още първиятъ му конструктивенъ опитъ. Но крайниятъ провалъ на комунизъма се тласна главоломно не само отъ развой на обществено-стопанските отношения въ свободния демократиченъ свѣтъ. Отвратяването на свѣта отъ потресните факти при всички опити за изграждане на комунистически строй нанесе сѫщо съкрушителенъ ударъ надъ комунизъма.

Никоя друга политическа партия, освенъ комунистическата не би могла да подхвърли на масово избиване безучастни въ политическиятъ борби люде само за насилиствено налагане волята на едно малцинство надъ цѣлъ единъ народъ. Възможно ли е да се върва въ демократизъмъ на комунистическата диктатура следъ всички престъпления на комунистическата власт надъ беззащитния народъ въ завладѣнитъ отъ комуниститъ страни?

Известно е, че нѣма по-миролюбиви и по-трудолюбиви отъ сеячите на хлѣба. Комуниститъ и тѣхъ ги обявиха за народни врагове! За да подчини на партийната диктатура милионите дребни собственици-земеделци-стопани, Съветскиятъ Съюзъ проведе пролетаризиране на селото съ безпримѣрно въ историята на човѣчеството масово избиване, депортиране и заточаване въ сибирските концентрационни лагери. Примѣрътъ на този комунистически садизъмъ се последва съ неотслабваща жестокостъ отъ всички строители на комунизъмъ въ свѣта. Гладъ, мизерия, израждане, сѫ всевъзможните последици отъ ограбването труда на земеделския работникъ.

На сѫщата експлоатация отъ комунистическиятъ партии се подхвърлиха и фабричните работници. Нищожни надници, съ които работникътъ не може да задоволи и малка частъ отъ най-насѫщните си нужди, срещу плувачи въ охолство и излишества партийни първенци.

Измислени отъ партията съревнувания, ударничество, изпълване и преизпълване на неизпълними норми и фантастични петъгодишни планове, заплашания на парче, отличия съ партийни ленти и значки и други принудителни въвличания на работничеството въ убиващи го съревнувания е рафинираната комунистическа система за експлоатация на трудящиятъ се народъ, каквато не познава и най-мрачната епоха на срѣдневѣковието.

Обещаната на работничеството безкласова комунистическа държава се изпепели въ огъня на разпалваната отъ самото комунистическо учение класова умраза и борба.

Не другаде, а въ странитѣ на въображаемото безкласово общество на комунизма - България, Источна Германия, Полша и Унгария - управляващата класа прониза съ оръжието на властта незаштитенитѣ гърди на фабричното работничество, нечовѣшкитѣ страдания на което го изведоха на спонтаненъ, но миренъ невъоръженъ протестъ срещу безмилостно експлоатираща го управляваща класа. Въ историята на работническото движение се записа съ работническа кръв трагизъма на фабричното работничество подъ тиранията на комунизма.

На 21 юни 1953 година полицията на тогавашниятъ министъръ на Вътрешнитѣ работи на България - Антонъ Юговъ, бившъ тютюноработникъ, стреля на тютюноработниците, излѣзли на протестъ срещу ограбването на труда имъ за насъщане зиналата пастъ на съветското чудовище съ тютюневото богатство на българската земя..

На 22 юни същата година съветски танкове смазаха разбутувалитѣ се фабрични работници въ Источна Германия срещу експлоатацията имъ отъ господствувашата класа въ насилиствено комунизирана частъ на тъхната родина. Улицитѣ на полския градъ Познанъ се опръскаха презъ 1956 година съ кръвта на разбунтувалитѣ се фабрични работници срещу тиранията на кремълските пратеници и върнитѣ проводници на волята имъ въ Полша.

Презъ същата година съветски танкове потушиха бунта на унгарските работници и студенти.

Една система, която близо тридесетъ години даде възможност да се издига култъ къмъ единъ диктаторъ - народъ, публичната тайна за диктатурата на Сталинъ, която следъ смъртъта му тръбаше да се признае и отъ Кремълъ. Система, при коята най-близките участници въ престъплението на тирана могътъ да очистятъ предъ партиенъ конгресъ кървавите следи по ръцете си чрезъ обясняване на подлостъта, съ-която съ избивани невинни луди, за да не бѫдатъ убити отъ боготворения отъ тъхъ звѣръ въ човѣшки образъ.

Чудна комунистическа система, която окачи на въжето създатели на комунистически държави като агенти на империализъма и западния капитализъмъ. Система за избиване, започнала съ Бухаринъ-Зиновиевъ, преминала презъ Трайчо Костовъ, Слански, Райкъ истигнала до Берия и Абакумовъ. Система за избиване на милиони сеячи на храна, фабрични работници и най-будната интелигенция.

Предъ тъзи истини могатъ да немънятъ съмо свързалитѣ личната си съдба съ кървавото дѣло на комунизъма.

Свободниятъ човѣкъ не може да е безучастенъ предъ трагизъма на поробенитѣ отъ комунистическото оръжие народи.

Свободниятъ човѣкъ, не може повече да върва въ нѣкакъвъ идеализъмъ на комунистическото движение, което се яви именно като отрицание на всѣко увлечение по идеалистичнитѣ мечти на утопизъма.

Комунизъмъ обоснова учението си съ диалектиката на материализъма и гради системата си на практика съ насилие, масови избивания и тероръ надъ беззащитните народи.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

БЪЛГАРСКАТА ГОЛГОТА .

Борисъ Войниковъ

Парижъ.

Нѣкога, въ далечното минало на деветнадесетиятъ вѣкъ наследихме ние отъ нашитѣ дѣди и бashi свободна и независима Бѣлгaria. Подъ башината обичъ и закрила майчини нежни грижи израстнахме ние като здрави, пълни съ енергия и всеотдайно любещи Родината си болеви хора. Затова тѣ съ спокоиствие повѣриха сѫбинитѣ на Бѣлгaria въ нашитѣ рѣце.

Сърцата ни туптѣха при произнасяната на това свѣто име. Съ трепетъ и вѣзторгъ посрещахме всѣка придобивка на любимата си страна. Страдахме до болка и при най-малкитѣ и неуспѣхи. Така се саждадоха найстина отъ насъ всеотдайно любещи и предани на Родина синове.

Започна Балканската война. Ентузиазъмъ обхвана цѣлиятъ ни народъ. Дойде денътъ на разплата съ врага-поробителъ. Бashi, братя и синове биваха обичвани съ цветя при изпрашането имъ за фронта. Съ своите имъ слова тѣ имъ вѣхваха вѣра въ победата. Войската отлетя на югъ съ незапомненъ високъ духъ!

Врагътъ бѣ сразенъ. Започнаха, за нещастие, недоразумения между съюзниците бѣлгари, сърби и грѣци по подѣлба на заетитѣ територии, което докара до Между-съюзническата война. Тази война завѣрши злополучно за Бѣлария, поради изневѣрата на съюзниците и коварството на Румъния. Въ бранъ по бойнитѣ поля проявихме геройски дѣла и дадохме скъпи жертви. Не можахме да постигнемъ националнитѣ си идеали, обединението на бѣлгарското племе и свихме знамената за по-добри дни.

Не дѣлго време следъ това започна Първата Свѣтовна война. Франция и Англия искаха нашата намѣса на тѣхна страна, обаче, тѣ на бѣха готови да ни вѣз наградятъ за нашитѣ жертви, понеже не можеха да отнематъ завзети отъ сърби и грѣци бѣлгарски земи, понеже бѣха вече тѣхни съюзници. Така Бѣлгaria трѣбаше да се присъедини къмъ Тройниятъ Съюзъ, които ни обещаха пълно обединение на народа ни. Следъ неимовѣрни усилия на нашата войска, поробенитѣ бѣлгарски земи бѣха освободени. Войната завѣрши. Указа се, обаче, че ние бѣхме на страната на победенитѣ! Американскиятъ Президентъ Уилсънъ още презъ време на самата война бѣше прокламиралъ свой прочути 14 точки за справедливото разпределение на всички блага и разрешение на всички спорни въпроси. Дѣржавниците на Западните Сили, обаче, не се вслушаха въ позива на Уилсънъ и наложиха непосилни клаузи на победенитѣ народи, включително и на бѣлгарскиятъ.

Откъснаха скъпи земи отъ снагата на Родината ни: загубихме южна Добруджа Царибрдъ и Западнитѣ Покрайнини, Струмишко и Бѣломорието, като последното мина подъ временното управление на Съглашението. Тѣзи несправедливи клаузи на Нѣйскиятъ договоръ внесе временна покруса и разочеравание всрѣдъ бѣлгарскиятъ народъ. Като наследникъ, обаче, на великитѣ герой отъ миналото, той не загуби вѣра въ бѫдащето! Напротивъ, въ страданието си той укрепи още-повече борческиятъ си духъ и заживя съ мисъльта, че ще дойде най-сетне денътъ, въкойто правото ще възтържествува и ще доживее обединението си.

Въ сѫщото време Бѣлгaria се укрепи вътре въ всѣко отношение и бѣ станала цвѣтуща дѣржава за малкото време презъ III-то Бѣлгарско Царство. Започна Втората Свѣтовна война. Благоразумие цареше въ Бѣлгaria. Царь и цѣлия народъ искаха Бѣлгaria да запази пъленъ неутралитетъ, което бѣше обаче, не въ интереситѣ на Великиятъ Сили и които попречеха на нашиятъ неутралитетъ.

Съветският Съюзъ се опита да склони България тя да стане нейна сфера на влияние, като обеща да създаде отъ нея 10 милионна държава, обаче България не се се хвана на тази въдица. Следът това, чрезъ Германия, Съветска Русия направи новъ опитъ за заеме бази на българският брягъ на Черно море. Германцитъ, обаче, схванаха намърненията и и този въпросъ бъ разрешенъ въ българска полза, благодарение на германската намъвса.

Чакът тогава България, нѣмайки другъ изборъ, се намѣси въ войната на страната на Германия, безъ да праща, обаче, никакви войски на источниятъ фронтъ. Следъ като Германия тръбаше да нападне Съветска Русия, последната организира подмолно движение съ партизански отрѣди навсъкѫде, дори и въ България, като изпрати свой ръководители. Българската войска, която по това време, стоеше здрава на своя постъ и създадената за тази цѣль жандармерие се справиха въ кратко време съ тѣзи партизани.

Германия, въ сѫщото време започна да понася поражения на различните фронтове, особено при Аламейнъ и Сталинградъ. Съветски пълчища, снабдени съ модерни американски оръдия, се носочваха назападъ къмъ сърцето на Европа! На 6 IX 1944 година, сѫщиятъ азиятски пълчища, използвайки слабата дипломация на Англия и Америка, безъ да обявяватъ нѣкаква война нахлуха въ България! Подъ закрилата на тѣзи пълчища въ Родината бъ извѣршенъ превратъ на 9 IX 1944 отъ така наречениятъ Отечествоенъ Фронтъ, състоящъ се отъ комунисти, земедѣлци-пладняри, радиали и групата "Звено". Тази е най-черната дата въ историята на българскиятъ народъ! Полугра мотни и садистически настроени типове и затворници-криминалисти поеха управлението на държавата.

Започна се поголовно избиване безъ всѣкакъвъ сѫдъ на видни наши политици на богати хора, офицери, войници и полицай, легионери и ратници, всички преданни служители на Родината по това време. Изчезванията и инквизицията изъ цѣлата страна стана нѣщо напълно законно. Едва два месеца следъ черната дата 9 Септемврий, тогавашниятъ кръволовокъ, министъръ на Вътрешните Работи, Антонъ Юговъ, заяви че, които отъ тази дата насетна извѣрши престъпление, ще бѫде държанъ онгово-ренъ. Съ това той узакони всичитъ убийства на повече отъ 100,000 невинни българи.

На 2 февруари 1945 година т.н. "Народенъ Съдъ" издаде смъртни присъди безъ никакви доказателства за виновността на трива регенти, осемъ царски съветници, 112 народни представители, на всички министри отъ кабинетитъ отъ 1 III 1941 година насамъ. Всички жертви бъха ведната екзекутирани при нечовѣшки обстоятелства. Такова престъпление бъ нечувано дотогава въ историята на правното дѣло на народите.

Малцина можаха да се отървратъ отъ лапитъ на бандитските глутници и безчовешната инквизиция на милицията и на комунистическите бандити, съставени главно отъ закоравѣли престъпници, останали живи дотогава, благодарение на милостта на бившата национална власт.

Нѣкои отъ бежанцитъ, и до сега изнемогватъ по чужди страни, но въпреки това, тѣхниятъ духъ е крепъкъ, тѣхната вѣра въ близката победа надъ безбожниятъ комунизъмъ е силна, защото винаги правдата е възвѣржествувала, рано или сѫсно!

Народа ни въ България, истинскиятъ ни добъръ народъ, които познава толкова страдания презъ вѣковете, сгърченъ подъ нагайката на червените диктатори навелъ глава, мълчи и чака! Чака за онзи исторически моментъ, когато всички българи, и млади истари, и тѣзи отъ селата и отъ заводите, и отъ концентрационните лагери и отъ затворите, всички тѣзи измъчени, но не отчаяни българи, яростно ще потекатъ, като презъ отприщенъ бентъ и ще удавятъ свойтъ поробители! И тогава отново ще изгрее слънцето на свободата надъ днѣсъ нещастна България!

ВЪЗРОЖДЕНЦИТЕ И БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИКЪ .

Въпросът за липса на българско съзнание и незачитане на българския езикъ от страна на известни български сръди, които съ се гърчеели и нагаждали къмъ околната страна, съ цѣль да преуспеятъ въ търговските си сдѣлки, сериозно съ занимавали българският възрожденци.

ХРИСТО Г.ДАНОВЪ /1828-1911/, голѣмъ български книгоиздател и труженикъ за разпространение на българската просвѣта и осъзнаване на своя народъ, съ огорчение отбелѣзвалъ нѣкои слаби прояви на сънородниците си преди около сто години. Въ неговият "Лѣтоструй" отъ 1869 година, стр.221-222, четемъ следното:

"Ние блѣгърате всѣду, где-то сми, по кръвъ и по лице сми еднакви, нѣ по мозъкъ и по срдце сми всякаакви: така напр. има едни, кои-то и мислятъ и говорятъ по влашки, руски или грѣки - избѣлгарири се. Други, които още говорятъ по Блѣгърски ала мислятъ по руски, грѣцки или влашки. Трети, кои-то отъ баща и майка Блѣгаре, изродили се катѣре! Има и такива чудовища, отъ баща Блѣгаринъ, майка цинцирка, син-тъ останалъ грѣкъ. Или наопаки: отъ двама родени братия отъ единъ баща и майка идиний да е Блѣгаринъ, а другий грѣкъ или влахъ или дяволъ го знае къкъвъ! Намиратъ се още и такиви: цѣль цѣленичажъ Блѣгъринъ, а чомъ премине прага у дома си, стане грѣкъ или влахъ или Богъ знае какъвъ. Па има и още по голѣми чудовища, които за нѣколко гроша, ти става и грѣкъ или русинъ или влахъ, па дори и цинциринъ. Има нѣкой, кои-то се водятъ за носа отъ грѣкиня, или пѣкъ други, на които брѣка въ мозъка влахиня!"

Ето, на такива сми ти ний Блѣгаретъ, "шарени-барени, като детелина!"

/ Стилът и правописа запазени, като цитатът е даденъ отъ писателя Стилиянъ Чилингировъ въ книгата му "Български читалища преди Освобождението" стр.62./

А народниятъ учитель и просвѣтител Бачо Киро /1835-1876/, предавайки впечатленията си си отъ "Пѣтуване въ Влашко", въ стихотворна форма отбелѣзва:

"Други много има въ Влашко изродени,
сякашъ, чи ни сѫ въ Българскородени.
Малко нѣщо хлѣбъ, като намѣрятъ
надуватъ се, кат' паунъ се перятъ,
и блѣгарски нещѣтъ да хортутавъ."

/ Изъ "Бачо Киро Петровъ, материали и документи... По случай сто години отъ рождението му, 1835-1935. София, 1937 година, стр 21 /

Интересно би било, ако нѣкои родолюбиви българи проучатъ българският езикъ всрѣдъ сегашната българска емиграция, като направятъ сравнение съ миналото и изтѣжнатъ дали съществува нѣкаква разлика между съвременните българи въ чужбина и тѣхните предшественици отъ преди сто години.

Редакцията на БОРБА съ удоволствие широко отваря страниците си, за всяка статия, написана отъ балгарски емигрантъ, дори и анонимна, засъглаща нашиятъ родъ-български езикъ и отношението на емигрантите къмъ него.

БОРБА

РОДОЛЮБИЕ.

Кирилъ Попниловъ,
Старши подофицеръ, Гермерсхаймъ Германия .

Обичъта къмъ Родината, любовъта къмъ Отечеството, родолюбието - е чувство отчасти вродено въ човѣка по пътя на унеследяването, а после, постепенно уфор-менопрезъ детството, юношеството, за да стане напълно закрѣглено въ началото на зрѣлата възрастъ, която обикновено съвпада съ призовната възрастъ, когато младежитѣ биватъ повиквани въ редоветъ на истинската родна войска. Тамъ мла-дежитѣ даватъ пъленъ просторъ и раззвѣтъ на това чувство, редомъ съ развити-ето на всички други благородни прояви.

Родолюбието нараства отъ обичъта на детето къмъ майката, като отгласъ на нейната обичъ къмъ рожбата си, разширява се по сѫщиятъ пътъ къмъ башата, по-после къмъ братчета исестричета, къмъ баба и дѣдо, къмъ роднини и другар-чета отъ детинство и училище, къмъ съседи и съселяни. Следъ това то се насочва къмъ общиятъ езикъ, къмъ общиятъ нрави и обичай, къмъ съвѣстните блага или трудности въ живота, къмъ историческото минало на собствениятъ си народъ или къмъ бѫдащето на нацията, къмъ която ние принадлежимъ.

Заедно съ този психологически процесъ, родолюбието се свързва постепенно но дѣлбоко, съ околната обстановка: горитѣ и полята по родните мѣста, патишата свързващи отдѣлни села и градове, балканитѣ, рѣкитѣ и долинитѣ. И колкото по-вече младежитѣ иматъ възможностъ да видятъ и опознаетъ своятъ народъ и мѣстъ, които той населява, толкова обичъта къмъ Родината е по съвѣренна. Това е естествениятъ пътъ за оформяване на родолюбието, при условие, че не съществуватъ искусствени пречки, които да го отклоняватъ отъ този пътъ, да го отслабватъ или дори да го разрушаватъ напътно.

Отъ друго страна и родолюбието си има граници. Тѣ съвпадатъ съ етничес-китѣ граници на народа. То не може да надхвърли тѣзи граници, безъ опасностъ-та то да отслабне, да избледне, дори да изчезне. Не може човѣкъ да обича наро-дитѣ отъ цѣлиятъ свѣтъ еднакво! Не може човѣкъ да бѫде и националистъ, а въ сѫщото време и интернационалистъ!

Изглежда, че днешните управници на нашата нещастна Родина най-после сѫ разбрали тази елементарна истина, но като най-напредъ разрушиха до основи родолюбието на народа въ името на нѣкаквѣ утопиченъ интернационализъмъ. Сега тѣ се стараятъ да възвѣрнатъ народу вѣрата и любовъта къмъ Родината, но доста едностранично и тенденциозно. Тѣ приравняватъ родолюбието съ тѣхната несѫществуваща обичъ къмъ системата на управлението имъ, като речникътъ имъ е пъленъ съ изтѣрканитѣ вече фрази за "братскитѣ намъ корейски, виетнамски и китайски народи!". Ние имаме най-първо братя въ Бѣлгария, а после да мис-лимъ за роднинскитѣ си врѣзки съ китайцитѣ, отъ преди 2,000 години въ Вѣнчна Монголия!

Родолюбието не може да се свързва съ една наложена система на управле-ние, за която народътъ нито е питанъ, нито иска да знае за нея. Комунизъмъ и Родолюбие сѫ два антипода, два смѣртни врага! Родолюбието е общото спонтанно чувство на цѣлиятъ народъ и въ никаквѣ случай не може да бѫде патентъ на малка група отъ него, отречена отъ всички, които не мислятъ като тѣхъ,

Така мислеха и мрѣха, така ще мислятъ и ще мрѣтъ за свободата на народа си всички, голѣми и малки, знайни и незнайни великанни на бѣлгарскиятъ духъ! И този бѣлгарски духъ еводилъ народа ни прѣзъ вѣ оветъ къмъ правиятъ пътъ на бѣлгарското родолюбие! Живъ е още този духъ и неговиятъ Богъ!

ОПИСАНИЕ НА АМЕРИКА ВЪ

БЪЛГАРСКАТА ВЪЗРОЖДЕНСКА КНИЖНИНА.

Д-ръ Георги Паприковъ

Българският печатни произведения преди освобождението, въ сравнение съ западноевропейските и дори и съ тези на нашите съседи, представляват единът във време скроменъ приносъ на нашите възрожденци. Въ продължение на малко повече отъ 70 години съ били издадени не повече отъ 1870 български книги и 95 периодически творения. Тиражъ на книгите е билъ във време ограниченъ и не е достигалъ повече отъ 4-5,000 екземпляра. Периодичните издания-списания и вестници-също иматъ във време малко бройки и на повечето отъ тяхъ живота имъ е късъ, една или две години.

Причинитъ за така ограниченото развитие на нашата книжнина преди освобождението се крие във във време тежките условия, при които е живълъ по това време българският народъ, пъшкащъ подъ двоиното робство. Наредъ съ турските огнетели, гръцките фанариоти жестоко съ пречили за духовното развитие на народа ни и съ провеждали безкрайни опити за денационализирането му. Едва въ 1828 година въ Самоковъ се отваря първата българска печатница отъ Николай Каастояновъ, който скришомъ е печатилъ въ мазето си щампи и книги на български езикъ. Втората българска шампарница, също тайно, е била основана въ Солунъ отъ Теодосий Синайски заедно съ Даскаль Камче отъ Тиквешъ въ 1830 година. Поради тези причини, грамадното число отъ българските книги съ се печатали въ чужбина, което е правило тъхната цена висока и труднодостъпни за мнозина. Български издателства и български книжарници се откриватъ въ Българско едва къмъ 1860 година, най-първо отъ Христо Г. Дановъ въ Пловдивъ, Свищовъ и Велесъ и отъ Драганъ В. Манчовъ въ Пловдивъ, Русе и Солунъ, все най-чисти български места по това време.

Въпреки много неблагоприятните условия за развитието на българската възрожденска литература, постепенно тя се е подобрявала и нараствала благодарение, че за нейното създание съ били заинтересовани най-отявлените български патриоти и най-големите радатели на българщината. Скромни, трудолюбиви, смѣли родолюбци, тъ никога не съ търсили слава или печалби отъ своите трудове, като често съ се материално разорявали, въпреки помощта на "иждивители" и "спомоществуватели". Тази скромна книжнина е служила най-първо за нуждите на народната просвета: повдигала е народностния духъ на робите, укрепвала е силата въ вѣрата, учила е малките на азбукето, разширявала културниятъ кръгозоръ у възрастните и е преръзвала пътя на гръцката асимилация.

Като първа българска печатна книга е призната официално "Недѣлника" отъ Софроний Врачански, печатана въ Римникъ презъ 1806 година. Като български, обаче, тръбва да се смятатъ също и църковните книги издадени отъ свещенойкономъ Макарий въ Мутения и Търговище презъ 1560-1572, "Абагара" на католишките български свещеници Филипъ Станиславовъ презъ 1651 год. и "Стематографията" печатана презъ 1741 година отъ Христофоръ Жефаровичъ отъ Дойранъ. Отъ периодичните произведения, като първо се смята списанието "Любословие", печатано въ Смирна презъ 1844 година отъ Константинъ Фотиновъ, а първи български вестникъ е "Български Орелъ" печатанъ презъ 1846 година въ Лайпцигъ отъ Д-ръ Иванъ Еогоровъ.

Следъ като проучихъ много каталоги и книги, описващи нашата възрожденска книжнина и следъ като прегледахъ старопечатните български книги въ моите частни библиотеки, за мое очудване констатирахъ, че едва въ 38 книги и само въ 14 периодични издания е писано нѣщо за Америка. Повечето отъ книгите съ историй и географии, но има и нѣколко книги специално описващи Новиятъ Свѣтъ.

Отъ периодичните издания следните вестници и списания са писали за Америка: "Съвѣтникъ" 1864 редакторъ Тодоръ Бурмовъ, "Врѣмѧ" 1866, "Македония" 1870 редакторъ Петко Р. Славейковъ, "Свобода" 1871, "Независимостъ" 1873 редакторъ Любенъ Каравеловъ, "Читалище" 1874 редакторъ Марко Балабановъ, "Училище" 1874 редакторъ Илия Р. Блѣсковъ, "Напредъкъ" 1875 редакторъ Иванъ Найденовъ, "Нова Бѣлгария" 1877 редакторъ Стефанъ Стамболовъ и нѣколко още други.

Отъ книгите, повечето учебници за училищата, географии и истории, най-популярни са били редактираните отъ: Неофитъ Бозвели 1835, д-ръ Иванъ Богоровъ 1843, Константинъ Фотиновъ 1843, Георги Икономовъ 1856, Тодоръ Хрулевъ 1858, Йоакимъ Груевъ, "Землеописанието" му претърпѣло 5 издания 1861-1874, баща на Христо Ботевъ, Еютю Петковъ 1868, Кузманъ Шапкаревъ 1868 съ своята "Землеописание за малечки деца на наречие по-разумително за македонските бѣлгари", Стефанъ С. Бобчевъ 1873, Петъръ Кисимовъ 1875 и малцина още други.

Америка, споредъ описанието на по старитѣ книги са дѣли на: Росийска, Енгелишка, Съединенитѣ Господарства, Мексикъ а на югъ - "шпаньолски республики". Цѣлата Америка - Ени Дуня-е имала 40 милиона население, отъ които 11 милиона се падатъ на Съединенитѣ Шати. Главни градове били: Филаделфия, Неовораксонъ /сигурно Ню Йоркъ/, "Васхингтонъ столица", Бостонъ и Ричмондъ. Днешните милионни градове Чикаго, Лосъ Анджелосъ, Санъ Франциско вѣобще не се споменаватъ! Населението се сѣстои отъ пришѣлци бѣли, които "хортуватъ англичански, нѣмски или францушки, мѣстни червенокожи отъ "най-разни джинсове" и "довлечени отъ Африка и Масажъ черни робе".

Въ по-кѣсните издания сведенията за Новиятъ Свѣтъ ставатъ по-точни. Печататъ се статии подъ влиянието на американските мисионери "За вѣзпитанието на американската младежъ", "Описание на училищата въ Америка", "Новогодишни обичай въ Америка", както биографии на Вашингтонъ, Линкъленъ, Франклинъ, хронириратъ се събитията по Гражданската война. Презъ 1877 година Стефанъ Стамболовъ написва остра статия противъ "американските агенти, които огитирали въ Бѣлгария противъ войната за освобождението на Бѣлгария" въ редактираниятъ отъ него в. Нова Бѣлгария. Любенъ Каравеловъ дава много често рецензии за книги на чужди езици, описвати Америка въ своето списание "Знание". Въ списанието "Училище" 1971 година, редактора Р. Блѣсковъ ни дава описание на нѣкакъвъ универсаленъ магазинъ въ Ню Йоркъ, "които ималъ надъ 2500 продавачи, алѣшъ-вериша на който магазинъ донасяла на денъ 100,000 долара, повече отъ "околкото пияцата въ Стамбулъ". На Коледа, трѣбвало да утроватъ персонала поради "глупостъта да се купуватъ по това време калпави стоки". Управителя на магазина "теглялъ плата по-голѣма отъ тази на президента на Съединенитѣ Господарства". Сѫщо като въ днешни времена!

Само два бѣлгарски инкунабула са печатани въ Америка: "Новий Завѣтъ Господа наша Йисуса" отъ 1837 година въ две издания, разширено и съкратено, издание на Американското Библейско Дружество въ Ню Йоркъ и печатани тамъ. До преди освобождението са били издадени само 3 географски атласи съ карти и за Америка. Първиятъ е отъ Христо Г. Дановъ въ 1863 година, следва този на Драганъ В. Манчовъ въ 1866 съ 6 карти и презъ 1868 "съ 45 щампици и карти".

Американски книжовници, които са били автори на старопечатни бѣлгарски книги са били само 27. Повечето отъ тѣхните произведения са белетристика и са дадени въ преводъ: Хариета Бичеръ-Стоу, Майнъ Райдъ, Ергардъ По. Мнозина са писали религиозни протестантски книги: Теодоръ Байнгтонъ, редакторъ на в. Зорница, Уйлямъ Гуделъ, Съведжъ, Уошбърнъ, Мири Ригсъ. Нѣкои отъ американските мисионери и писатели са станали искрени приятели на бѣлгарскиятъ народъ и са застѫпвали каузата за освобождението му: Джонъ Дреширъ, Албертъ Лонгъ, Дженоюариусъ Макгаханъ, Чарсъ Морсъ, Джорджъ Уошбърнъ.

Тѣзи американци са дали своятъ приносъ за засилване духовнитѣ врѣзки между поробениятъ тогава бѣлгарски народъ и жителите на Новия Свѣтъ.

МъСЕЦСЛОВЪ
на

КАЛЕНДАРЬ ВѢЧНИЙ

Доерана от различни дръги, украсен със
много национални потреби съкъмъ илюстрации, и
на болгарски за потреба на единородните

отъ

ПРИТОДЪЛЯ К. Х. ОЧАНЪ НИКОЛОВЪ

ВЪ ФОТОГРАФІЯ

тографіата на Вахаря Барбаканъ, и също и
1840.

СТИХИЙНИ УРОЦЫ

ЗЕМЛЕОПИСАНИЕ

Отъ Гречески на Болгарски язикъ преведени

отъ

Славви Илиевичи Панагюрица.

Въ ползъ учащимъ Болгарскимъ юношамъ

ВЪ СМУРНЪ

Въ Типографии Л. Дамънова.

1843.

Число на човѣците чи живѣатъ по сїника
та земля.

Исправа (въ която сїдѣти ний) има 230 милиона
люди (Индуистъ имѣе востока) 600 -

Африка (Мисиръ и Азия царства) до 110 -

Европа (Европа и Азия) 40 -

Острови (островите чи са по големина

миръ) 30 -

Също 1843 г. въ милиони

УРОКЪ ДВАТАЙ

АМЕРИКА.

Америка е четвърта та частъ на светъ, която е открыта на 1492 отъ Христофора Коломба, и има толико пространство, колкото иматъ заедно три те други земи на старата континент.

Дѣление Америка на дѣй големи полюстрови, изъ които Единимъ се именува Сѣверна: а второ Южна Америка: тъла съединава пропойко Панамски.

Сѣверна та Америка е дѣлъ на 3 големи отдалечения. — На перво то принадлежи Британска та Америка. — На юго-то е на Сѣвер и Западъ отъ нея Российска та Америка и новоиздадената имѣноста: въ югъ-то се включватъ съединението та Государства: и въ юго-то Мексика.

3. Съединението та Государства, состоящи изъ 26 индустриалства или демократически граждансътва, окната къ здраво и простиши земи. — Съкога индустриалството има оскъпъ правилни народи, и на тихи че заедно скри та дѣла управляема единия союз, съставляем отъ представители та има, и отъ едини национални народи, които се именуватъ Представителски съединението Государства — столични градови Ваунингенъ, Нючърчъ, Нюоръкъ и Филадълфия пръвѣтъ отъ тихи че има 130 хиляди жители. — Число нареда на съчини та государства е 11 милиони. — Онятъ град и водачъ отъ Европи говори на английски азъмъ, западното това място къде постоянно отъ Англичани има доста роки отъ Африка.

МъСЕЦСЛОВЪ

или

КАЛЕНДАРЬ ВѢЧНИЙ

Собранѣ стъ различни други, украсен със много национални потреби съкъмъ чоловѣкъ веку, и изданъ на болгарски за потреба на единородните

отъ

Христодула К. С. Сичанъ

Николовъ

Въ Букурещъ

1840

Първата българска книга въ която се споменава за Америка отъ Сичанъ Николовъ, роденъ на 1808 въ Самоковъ, учитель въ Рилскиятъ монастиръ и Габрово, починалъ презъ 1889.

СТИХИЙНИ УРОЦЫ

ЗЕМЛЕОПИСАНИЯ

Отъ Гречески на Болгарски язикъ преведени

отъ

СЛАВВИ ИЛИЕВИЧА ПАНАГЮРИЦА

Въ ползъ учащимъ Болгарскимъ юношамъ

ВЪ СМИРНЪ

1843

Втората книга на български езикъ въ която се пише за Америка, която се нарича Ени Дюни. Автора е Сава И. Радуловъ, роденъ 1817 въ Панагюрища, следвалъ въ Одеса, учителствуvalъ въ Болградъ и е билъ книгоиздателъ. Починалъ въ Варна презъ 1887 година.

УРОЦИ

отъ

ЧЕЛОСТИСАНИК

отъ

И. Груева.

ВТОРО ИЗДАНИЕ.

1905.

Издана си

отъ книжарницъ - тък
на Хр. Г. Дакова и Друж.
ВЪ ПЛОДИВЪ.

ПЪТУВАНЬЕ ОКОЮ СВѢТА.

Преведе отъ Френски

С. С. Бобчевъ.

ИЗДАВА СА отъ

Бъл. Неч. Друж. „Прожнишет.“

ЦАРИГРАДЪ.

На Печатницата на Йордановъ и Друж.

1873.

СЪЕЩИСИЩАТЪ.

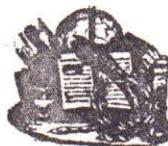
Отъ Новий-Брюнсвикъ на едно мащо разстояние отъ заливъ на Св. Лаврентия, постъпва брегъ на Атлантическия Океанъ до края на Флорида; постъ са въприте въ последните гъже крайбрежията на Мекленко, по Новий-Орлеанъ: този видъ ще обикосне пространството на Съединенитѣ Държавы. Повечето отъ тези Държави бѣха едно време преселени основани отъ Англичаните; и зависими отъ Англия: Но причина на тяхната несправедливостъ, които имъ напротивъ англійското правителство, тъзи преселени поискахах да са обособдѣхъ, съединихах са наедно, грабихах оражія, и са прогласихах за независими. Франца же тѣхна егзархия, и ти поддържа срѣчу Англианите. Всич-

УРОКЪ III.

СЪЕДИНЕНИ ДРЪЖАВЫ.

289. — *Градове на обичаите.* — *Норвегия и Норвежула, хубави пристанища. — България (130,000 ж.) единъ отъ най-тъговски-ты градове по Америка, съ добро пристанище, хубави залани въ много книженеви заведения. Отечество на В. Франклунъ — Лос-Анжелъ, голъбъ ракодълъгъ градъ. Албани на двойни братя на Худсонъ, тамъ гдѣ-то е начинъ каналъ Ерие. — Нюјоркъ (500,000 ж.) пристанище на море при единъ рѣка: гдѣ-то е място Худонъ. Тон е най-известниятъ градъ на сълза по пространството си, но тъговътъ си е по много-то си общенолезни заведения. Филаделфия (400,000 ж.) на Делавър приложи на сълза по ракодълъгъ поминъкъ. Нишебуръ, наименъ Американски Биркингамъ — Балтимора (170,000 ж.), първо пристанище, пръти голъбъ тъговски съ бранши. — Вашингтонъ на Потомакъ, столица на сълза, екзалище на конгреса, столица на председателя. Нарбъченъ е по имъ-то за председателя на Съединенитѣ Държави. — Ричъчъдъ — Нюйтъ-Орлеанъ (120,000 ж.), единъ отъ голъбъ-ты тъговски градове, на Новий-Светъ. Блатата че съ можело, правят го здравъ, и жълта-та треска тукъ опустошена. Сен-Луи, жесто, отгдѣ-то има тъговъ тръговъ-та на Новий-Орлеанъ съ други-то Съединенитѣ Държави. — Чинчигъ (116,000 ж.) главни място, дѣто си стовари тъговъ-та, че става по р. Охю. — Сан-Франциско при устие-то на Сакраменто, новъ градъ.*

Стефанъ С. Бобчевъ, роденъ въ Елена презъ 1853 год. следвалъ медицина и право. Радвилъ голъма журналисти-ческа дейностъ, самъ билъ редакторъ на много вестници и списания, преди и следъ освобождението. Професоръ и министъръ. Въ неговата книга се даватъ вече по-точни сведения за Америка.

Пантелеи Х. Кисимовъ, роденъ въ 1832 въ Търново, печатаръ въ родния си градъ, по късно редакторъ на весникъ "Отечество" въ Букурецъ. Починалъ на 1905 г.

Книгата "Откритието на Америка" е била преведена отъ френски на гръцки и тогава на български. Печатана въ Виена въ българската печатница на Янко С. Ковачевъ.

Йоакимъ Груевъ, роденъ въ Копривщица на 1828 год. Учили се при Неофитъ Рилски, билъ учитель въ Провидъвъ. Развилъ широка просветна, книжовна и обществена дейностъ. Единъ отъ най-популярнитѣ български писатели преди освобождението. Починалъ въ Пловдивъ презъ 1912 година.

УРОЦИ отъ ЗЕМЛЕОПИСАНИЕ

отъ
И. Груева.

/Книгата е претърпѣла
5 издания, отъ 1861-1874/

АМЕРИКА.

КНИГА ЗАБАВИТЕЛНА И ПОЛЕЗНА ЗА СЪБИГО.

изъ съчиненията
на И. Е. КАМПЕ.

ПРЕВЕДЕНА НА БЪЛГАРСКИ

отъ
И. Кисимова.

ЧАСТЬ ПЪРВА.

Съ четири изображения и една карта.

Издана Стефанъ П. Газевъ.

1875.

ОТКРЫТИЕ-ТО

АМЕРИКА.

РАДОВОРЪ НЪРВИ.

Наставникъ. Елате, любезни и дѣчица, да ви прикажа една много добра и полезна история.

Радко. Кои исторія учителѣ? Да ли такъ нѣкое продължение отъ онаа на Робинсона?

Настав. Не е на Робинсона, но е друга една исторія на иной велики и знаменитъ човѣкъ, кому-

ПЪСТРИ КОЛЕДАРИ.

ИРЕНЕ ДОЛСКА

-Коледари! Коледари! Тичайте деца!
Викатъ всички възбудени лица.
-Видѣхъ ги азъ първо снощи!-
Крещит палаво момче и други още.
Пѣсни и глѣчъ то нѣма край!

Безгрижнъ съ чиста радост до небесата
Малки иголѣми пъргави момчета
И момичета зарумѣни, кат' лалета
Всичкитъ все игриви, кат' козлета
Пѣсни и глѣчъ то нѣма край!

Пѣятъ, викатъ весели коледари
Дарове щедри отъ стопани събрали
Съ бѣклици на рамо, съ размляскани уста
Носягъ кравай, порѣзанци, кат' листа
Ой Коледо, мой Коледо!

Невѣста съ кѣрпа въ рѣка увила
Памука на седѣнка изплела-ushiла
-Аминъ! До година! -отврѣща наоколо
-Ой Коледо! мой Коледо! -подематъ отново
Пѣсни и глѣчъ то нѣма край!

-Заповѣдайте и въ нашиятъ домъ!
Съ усмивка мѣлви и съ благъ тонъ,
Съ кравай и съ дрѣновъ клонъ
На коледари дава бѣрзо подслонъ
Дѣца тичатъ, като порой.

Врати широко разтваря
На съпруга свѣсливо подсказва,
Че коледари сѫ добѣръ знакъ,
Като идватъ съ пожелания пакъ.
-Ой Коледо! Мой Коледо!

О, колко сѫ весели коледари посрещали
Съ кравай, кебапи сѫ ги щедро дарявали
Стопанитѣ-събрата по нашитъ мѣста,
Но сѫ прокудени сега отъ хишни ята!

-Бабо Мецано, я пакъ поиграй
Ше ти дадемъ и вино и кравай!-
"Коската" ту реве като мецана,
Подъ калпака рунтавъ съ уста омацана
-Коска, коска памряла-а-а

Ту пада на снѣга, ту се изправя
Но кѣмъ вратата поглежда и кебапа чѣ
А гѣдуларя извива напѣви чеврѣсти,
Макаръ да сѫ премрѣзнали прѣсти.
-Коска, Коска памряла-а-а

-Стани нине, Господине...-извива
Откѣмъ западъ коледарска дружина
Мѣстнитѣ-обичайни пѣсни запѣли
Съ гайди, кларнета дарове събрали
Глѣчъ и пѣсни до гората опрѣли.

Отъ коледари ечи около рѣстъ врѣва
По села ивъ близката дѣбрава
На полегатъ склонъ балкански
Ил' равнини, отъ хора кротки еснафски,
Глѣчъ и врѣва, то нѣма край!

Дѣцата въ сокака припрѣнъ
Крещятъ въ екстазъ и на селския мегдай
Врѣва, лудории и кучушки лай до Бога
И на всички нѣма край възорога!
-Памряла-а-а! Ихи-и-и!

Домакини отврѣщатъ съ пелина
Съседки надзѣртатъ съ билника
Да посрещнатъ итѣ коледари съ вика:
-Аминъ! До година здраве да блика!
Ой Коледо! Мой Коледо...!

КОЛЕДЕНЪ ПОЗДРАВЪ

ХРИСТО ОГНЯНОВЪ.

Приятели, позната и другари,
незнайни братя и сестри-сами,
и този Бъдни вечеръ ще ни свари
подъ чужди сводъ изъ чужденски земи,
каждето ни еднаква участъ тласна
да бранимъ заветна цель
на Родината ни прекрасна
задружно съ умъ, душа, сърце.

Сега и въ нашата земя е тихо,
снѣгътъ застила урви искали
тъй ласкатъ и мирно, скъшъ вихъръ
не е посипвалъ трънъ и игли
по пътя на рода ни непокоренъ
къмъ свобода и правдина,
не го потиска сякашъ горестъ
като огромна планина.

Все пакъ и въ сетната бедняшка хижа
огнището на върата гори,
тамъ дѣбовиятъ бѫдникъ скрѣбъ игрижа
превръща въ свежи, весели искри
и пѣй старинно на смиrena челядъ,
какъ изъ подъ снѣжния покровъ,
по блага Божия повеля,
животъ се възражда новъ.

Да следваме и повика божественъ
къмъ дѣдовско единство, тукъ и тамъ,
тѣй ни заклина въ този мигъ рождественъ
на бѫдника негасващиятъ пламъ;
едно да сме и да се боримъ бодро
за жажданата свобода—
това е коледниятъ поздравъ
и зовъ на родната земя!

Тамъ като жрици майки и невѣсти
по бѫдника гадаятъ въ този часъ,
кога ще свършатъ тѣзи дни злочести
кога ще руки-лудъ отприщень язвъ
въторгътъ свѣтъ отъ свободата
врѣдъ гдето българинъ живѣй,
кога ще ни сбере сѫдбата
подъ роденъ звезденъ полюлей.

Приятели, познати и другари,
незнайни братя и сестри-сами
и този Бъдни вечеръ ще ни свали
подъ чужди сводъ, изъ чуждински земи
но прѣзъ простора сплитатъ се незрими
протегнатитъ ни рѣце
съ онѣзъ дома, въ съюзъ безименъ
въ една душа, въ едно сърце.

Да върваме въ силата, която
и подъ снѣга пробужда новъ животъ
да върваме въ ношта и на звездата
на нашиятъ юначенъ, младъ народъ,
що устоя на бури и премеждия
и твѣрдъ въ пожара оцѣля,
за да растѣ и днесъ въ надежди,
непоклатимъ като скала.

XXXXXX

ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ.

МОЖЕ ЛИ КОМУНИЗЪМА ДА БЪДЕ ПРЕОДОЛЪНЬ?- Стефанъ Йовевъ, 144 стр. на немски езикъ. Издание на Организацията за Свободни Граждани, Саарбрюкенъ, Германия. 1966.

Въ книгата си автора разглежда същността на комунизъма, лъжливите бази върху които той е изграденъ, крепящи го все още отъ пълна провала. Комунизъмът задъ Желъзната Завеса е въ пъленъ икономически, политически и идеологиченъ банкротъ. Силата на борщевизъма се крие въ слабостта и страха на Запада, където е дълбоко вкорененъ мита, че бъдещето принадлежи на социализъма и че като идея "комунизъма не е толкова лошъ". По този въпросъ автора коментира: "Комунистическото бъдеще, което марксиските сектанти подготвятъ превъзпитанието на човечеството е многократно по лошо, отколкото комунизъма днесъ, заедно съ всички негови ужаси и безчовъчие".

Въ великолъпно коментирано изложение автора обсъжда всъка съществена позиция на комунизъма и отправя апелъ къмъ политическите слъпци на Запада да отворятъ очите си и видятъ истината.

Търговията съ Истока е помощъ за неприятеля, така като и безидейността и липсата на каквата и да е концепция на Запада. Относно възможността за коекзистенция и хуманизиране на комунизъма, г. Йовевъ възклика: "Хуманенъ комунизъмъ! Защо не хумани садисти?".

Логичността на доводите, документирани в изложението, автентичността на идейте и аналитичниятъ погледъ на събитията правятъ книгата на г. Йовевъ единъ безцененъ приносъ къмъ свъттовната антикомунистическа литература.

АЗЪ БЪХЪ ЗАТВОРНИКЪ НА КОМУНИСТИТЕ. Хараланъ Поповъ, 287 стр. на английски езикъ. Издание на Зондерванъ, Грандъ Рапидсъ, Мичиганъ, С.А.Ш. 1966 година.

Пастора Харал. Поповъ е единъ отъ 15-те хъвъяни свещеници, които съ били осъдени въ София презъ 1948 година по време на така наречения "Протестански процесъ". Въ книгата си автора описва времето прекарано въ комунистическите затвори отъ 24 VII 1948, когато той билъ неочаквано арестуванъ за "малка справка" та чакъ до 15 IX 1961 година. Комунистическите начини за изтъргване "самопризнания" съ анализирани съ ужасяващъ реализъмъ. Условията за съществуване въ затвори и концентрационни лагери, марксиските сръдства за "социалистическо превъзпитание" - отколкото инепоносими, не съ могли да сломятъ духа на пастора Хараланъ Поповъ. И въ эгоните най-тежки моменти като ангелъ-хранителъ винаги е стояла силната му въра въ правдата Гостодня! "Напуснахъ затвора негратенъ, въпреки "интензивното ми превъзпитание", не можахъ да се науча какъ се строй комунистическо общество..." - казва автора.

Тежкиятъ му затворнически път минава презъ зандините на София, Шуменъ, Варна, Бургасъ. Навсякъде отецъ Поповъ среща смълни непоколибими борбци които съ всимали участие въ славните легионерски Асеновградска, Сливенска, Европейска конспирации. Също така автора споменава за съдбата на именити наши общеници, гниеще по затворите: Кръстю Пастиуховъ, генералъ Поповъ, Любенъ Крапчевъ, Трифонъ Куневъ, Стефанъ Таневъ и мнозина други. Наредъ съ имената на жертвите дадени съ и имената на комунистическите убийци и инквизитори: Вълчо Чанковъ, Таневъ, Димитъръ Аврамовъ, Аnevъ, Китовъ, Тричковъ.

Следъ 14 годишни затворнически животъ-и то въ комунистически затвори - следъ нечувани лишения и мъчения, Божия служител Хараланъ Поповъ е отново на свобода. И първото нѣщо, което той започва въ гостоприемна Швеция, която страда го еприела, е да напише книга съ спомените си, коята да бъде едно предупреждение къмъ всички онези заблудени овци, които още върватъ, че може да съществува мирно сѫдителство и разбирателство съ кървавиятъ комунизъмъ.

ЛЖЧЬ. Редакторъ-Основателъ: Дора Гъбенска. Списание на Д-вото на българските писатели и културни дейци въ изгнание. Брой 15. Декемврий 1966 година.
Досъ Анджелесъ, С.А.Ш. 22 стр.

Известната наша общественичка и писателка г-жа Дора Гъбенска, ето вече толкова години наредъ редактира и издава единствното българско емигрантско литературно списание, за което тя заслужава нашите най-големи адмирации.

Въ последния 15 брой отъ м.г. редакторката бичува тъзи самозабравили се български емигранти, които се отдаватъ на търгашество, гурбетчиство, разгуленъ животъ и бърже забравиха страданията на народа въ България, при които и самите тъ бъха неотдавна подложени.

Нзвата, коята разясняда нашата православна емигрантска църква е отлично анализирано и коментирано въ статията "Зашо комунистическият партии подпомагатъ църквите?", като изтъква ролята на атеистичните домогвания на поробителите на нашата Родина.

Пожелаваме, ЛЖЧЬ и занапредъ да хвърля свѣтлина по пътя на борбата!

КРАЙ ДУНАВСКИЯ ЕРЪГЪ. Стефанъ Шишковъ. 104 стр. на български езикъ. Издание на автора въ Ню Йоркъ, 1966 година. Разкази.

Съ непринуденъ иувекателенъ езикъ, автора описва свой спомени изъ дѣтинството въ родния му крайдунавски градъ. Съ десетътъ разказа читателя самъ се принася въ тихото испокойно време на своето дѣтство, изпълнено съ безгрижие и радостъ. Каква разлика, ако сравнимъ хубавато старо време съ днешните условия при които нашаствната българска младежъ подраства!

Прави честь на автора употребата на праведния и традиционенъ български правописъ.

ЛОДКАР. Христо Бояджиевъ. 56 стр. стихове на български езикъ. Издание на автора, Фио де Жанейро, 1966 година.

Единъ рѣдъкъ приносъ къмъ съвремената наша емиграциска поезия съ стиховете на известния нашъ общественикъ, поетъ и журналистъ.

Сюжетитъ му съ най-рознообразни и отъ всичките тъхъ лажа спомени и тѣга по Родния край.

ПАСТИРСКИ ГЛАСЪ. Месечно списание на Българската Православна Църква.
Редактори: свещеници Георги Николовъ и Георги Недѣлковъ. Толидо, Онайо, 1967 год.
8 стр. на български и английски езици.

Единъ свѣтълъ лжъ въ нашата емигрантска действителност е новото църковно списание подъ благословията на Н. В. Митрополитъ Кирилъ.

Въ Коледниятъ брой е помѣстена статия по случай свѣтлите Христови празници. Великолепна статия на български езикъ за житието на нашия народенъ просвѣтителъ св. Наумъ Охридски, изпълва съ гордостъ всѣко една българско сърце. Следва хроника изъ живота на православните ни църкви въ Америка.

ТВОРЧЕСТВО М.Ю. ЛЕРМОНТОВА. Владимиръ Н. Бутковъ. 80 стр. на руски езикъ.
издание на В.П. Камкинъ, Вашингтонъ, С.А.Ш. 1966 година.

Професора по славистика въ университета Рочестеръ, автора на много книги и рецензии по българския въпроси е издалъ напоследъкъ трудъ-творчеството на руския писателъ Лермонтовъ, по случай 150 година отъ рождението му.

Както е известно, великиятъ руски поетъ и писателъ е билъ голъмъ български приятелъ, като въ многотрудове описва нашия народъ и наши народни типове.

Автора анализира съ голъма вещина творчествата на Лермонтовъ, като прави тази книга необходимостъ за всѣки единъ, който иска да проучи класическата руска литература.

Д-ръ Георги Паприковъ

ВЪ ЗАШИТА КАУЗАТА НА ПОРОБЕНИТЕ НАРОДИ.

Президента на Съединенитѣ Шати г.Линдънъ Джансънъ, въ своята речь произнесена при откриването на новата сесия на Американския Парламентъ на 10 I 1967 година, направи изявления, които биха могли да означаватъ промъна на американската политика спрѣмо Съветския Съюзъ въ ущърбъ на интересите на поробените источни народи и тѣхната борба за освобождението имъ отъ комунистическо робство. Като протестъ срещу тѣзи изявления Председателя на Е.Н.Ф.Д-ръ Иванъ Дочев който е също Председателъ на Антиболшевишиятъ Блокъ на Народите въ Съединенитѣ Шати, разпрати до всички Сенатори, Народни Представители и Говорниори въ Америка следното писмо:

A M E R I C A N   F R I E N D S   O F
A N T I   B O L S H E V I C   B L O C   O F   N A T I O N S ,   I n c .

New York, January 20, 1967.

To all Honorable
U.S. Senators, Representatives and
Governors.

Dear Sir,

Did President Lyndon Johnson announce the abandonment of the Captive Nations?

The American Friends of Anti-Bolshevik Bloc of Nations, Inc. speaking on behalf of two million members, all of them American citizens, is intensely concerned with the contents of our President's State of the Union Message of January 10, 1967.

We are especially disturbed about the change in the attitude of the executive branch of our government toward the fate of the Captive Nations as reflected in the following passage which deals with East-West relations: "We are shaping a future of enlarged partnership in nuclear affairs, in economic and technical cooperation in trade negotiations, in political consultations and in working together with the governments and peoples of Eastern Europe and the Soviet Union."

The peoples of the Communist Bloc are adversely affected by our apparent acceptance of their oppressors as democratically elected leaders. Are we to understand that our government now accepts the enslavement of the inhabitants of the Soviet dominated region as a permanent state of affairs? Does our President's speech imply that all nations under the Soviet system are irreversibly relegated to the Soviet Russian sphere of interest?

The President states also that our objective is not to continue the cold war but to end it. He proposes to accomplish this by determining "that the Export-Import Bank can allow commercial credits to Poland and Hungary and Bulgaria and Czechoslovakia as well as to Rumania and Jugoslavia". This is a proposal to mobilize tax supporter government funds for the new concept of East-West trade. This seems to use highly questionable at a time when our budget deficit has reached nine billion dollars per year.

Furthermore we are concerned about the proposed Consular Treaty with the Soviet Union as set forth by the President because we feel that multiplication of Soviet agents in our country will further endanger our national security. The President's words are as follows: "So, tonight I ask and urge this Congress to help out foreign and our commercial trade policies by passing an East-West trade bill, and by approving our consular convention with the Soviet Union".

It is particularly disturbing that our President, dealing at length with questions involving the Soviet Union and Eastern Europe, did not once mention the word Communism; this term was applied exclusively to North Vietnam. In conclusion, we wish to approach you with the following questions:

Are you continuing to support the ideals of the Captive Nations as expressed in the unanimous resolutions passed by both houses of Congress in 1959 (Captive Nations Week, P.L. 86-90), and reaffirmed every year by every president, including Mr. Johnson?

Can we count on you to continue your support to the liberation of the Captive Nations from Soviet Russian colonialism?

We hope, Sir, to receive your reply in time to present it to the nation-wide audience of our forthcoming National Convention on February 19, 1967 at the Hotel Commodore in New York City.

Sincerely yours,

Dr. Ivan Docheff, Chairman.

Charles Andreansky, Secretary.

ABVN CORRESPONDENCE

Freedom for Nations! Freedom for Individuals!

BULLETIN OF THE ANTIBOLSHEVIK BLOC OF NATIONS

BULGARIA — TWENTY-TWO YEARS UNDER COMMUNIST OPPRESSION

Twenty-two years ago, on September 9, 1944, the Russian Red Army occupied Bulgaria, and using force, against the wishes of the Bulgarian people, installed a Communist government at Sofia. Traditionally, the Bulgarian People have always rejected Communism, and therefore, the new Communist Government found no support of any kind among these people. In order to maintain themselves in their position of power, the Communist government has used fear and terror from the very first day. Tens of thousands of Bulgarian citizens of all classes and professions were sent to prison, concentration camps, or were murdered. Today, in Bulgaria, under Communist rule, every right and freedom of the people has been taken away. The Church is under Communist Control, and therefore there is no freedom of religion. All political parties have been abolished, and therefore there is no freedom of political opinion nor freedom of choice in the democratic electoral process. All farm lands have

been expropriated from the ownership of private citizens, and the workers, which are now classified as a Russianized proletariat, are forced to toil in the manner and place assigned by the government's Commissar, at a daily wage which is lower than the lowest hourly wage in America.

In spite of the Communist Government propaganda proclaiming economic success, the gross national production of Bulgaria today is far behind the production of the days before the Communist takeover, and the Bulgarian people are living in poverty and misery.

From the very first day of government under Communism, until today, the Bulgarian people have made endless sacrifices in their determination to regain their national freedom and sovereignty. Thousands have given up their lives in this fight against Communist tyranny.

Today, we are gathered here to pay our highest respect to these people, our heroes, who have made the ultimate and final sacrifice for the Bulgarian people and their freedom.

And, at the same time, we are here to declare that as Bulgarian emigrants in the Western world, we will continue to exert our best efforts and energies in support of our brothers and sisters in our homeland in their battle for liberation from Communist oppression.

It is the belief of all of us here that justice and truth will finally triumph, and that Bulgaria will, once again, become a free and democratic and independent country.

Statement made by Dr. Ivan Docheff, President of The Bulgarian National Front at the Memorial Service held in New York City on September 11, 1966, on the Anniversary of the Capture of Bulgaria by Russian invaders.

НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРЬ СИМЕОНЪ II РАЗГОВАРЯ СЪ ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ.

На 8 декемврий 1966 година, при последното Си посещение въ Ню Йоркъ, Негово Величесство Царь Симеонъ II покани Председателя на Българския Националенъ Фронтъ Д-ръ Иванъ Дочевъ въ хотелъ Плаца. Размѣнени бѣха мисли върху международното политическо положение и проблеми засѣгващи българската емиграция и родната ни църква.

СЪЮЗЕНЪ ЖИВОТЪ.

НЮ ЙОРКЪ. На 20 ноемврий 1966 година клона Ню Йоркъ устрои приятелска сръща въ клуба на Организацията - 1639 Бродуей - на която г. Колю Кондовъ изнесе сказка за политическото положение днесъ и засѣгнатите български проблеми. Станаха разисквания, въ които взеха участие Председателя на Организацията Д-ръ Иванъ Дочевъ, Полковникъ Райчевъ, г.г. Гълъбовъ, председателя на клона Бъфало Миро Герговъ, като гостъ на сръщата, Захари Христовъ, Любенъ Нурковъ, Петъръ Николовъ и други.

На 8 януарий 1967 година по случай православната Коледа бѣ устроена въ клубното помѣщѣние Коледна сръща, което помѣщѣние се оказа малко да събере дошлилите членове и гости. Сервираха се коледни закуски, пъхат се нашенски пѣсни като при най-задушевна и приятелска атмосфера се отпразнува този голѣмъ нашъ празникъ. Накрая се размѣниха мисли и върху българските проблеми, засѣгващи емиграцията и борбата и противъ комунизъма.

БЪФАЛО. На 8 януарий 1967 година клона на Б.Н.Ф. въ този градъ отпразнува своята традиционна Коледна вечеръ съ братска трапеза. Освенъ многото членове и гдити отъ града присъствуваха и гости, наши членове отъ Торонто и Хамилтонъ.

Клона ни въ Бъфало зарегистрира презъ изтеклата 1966 година извѣнредни успѣхи, благодарение на енергичната дейност на неговиятъ председателъ г. Миро Герговъ и и мнозина бѣ членовете.

Освенъ традиционните тържества за Рождество Христово и Нова Година, денята на Храбростта, клона участва съ своята костюмирани танцова група въ една специална телевизионна програма. Танцовата група се ръководи отъ г. Еленко Ивановъ съ най-дайното участие на г-ца В. Гергова, г-жи М. Гергова, К. Динчева и др. По-късно клона изнесе Българска вечеръ подъ патронажа на Американското историческо дружество въ Бъфал въ която вечеръ взе участие и многоизвестната наша пѣвица г-жа Жени Данова и танцовата група на Б.Н.Ф. Същата наша танцова група представляваше България на Международниятъ фестивалъ въ Бъфало.

Клона на Б.Н.Ф. въ Бъфало взе също най-активно участие въ изнасянето на Седмицата на Поробенитъ Народи. Председателя г. Миро Герговъ бѣше членъ на Общогражданскиятъ Комитетъ отъ името на Б.Н.Ф. Членоветъ на клона взеха участие въ манифестацията начело съ българското знаме, както и на тържествениятъ банкетъ и на международните тържества по този случай.

Председателя на Организацията Д-ръ Иванъ Дочевъ е изпратилъ специална похвала на г. Миро Герговъ и на членовете на клона Бъфало за тѣхната активна дейност презъ изтеклата 1966 година.

ЧИКАГО. На 4 ноемврий 1966 година въ Чикаго бѣ устроен възпоменателно тържество и тържественъ банкетъ по случаи десетъ години отъ Унгарската революция за свобода. Като почетенъ председатель на вечеръта бѣ кмета на града г. Ричардъ Дейли. Народниятъ представител г. Романъ Пучински дѣржа подходѣщо слово, като възхвали унгарските борци за свобода, дали първи примѣръ въ свѣта по какъвъ начинъ може единъ народъ да се освободи отъ тиранията. За борбата на унгарската младежъ презъ 1956 година говори председателя на Федерацииятъ д-ръ Андреасъ Погани, самъ лично взелъ най-живата участие въ боеветъ срещу руския танкове въ Буда Пеша и нѣколкоократно раняванъ. Като представител на българската емиграция и на Е.Н.Ф. присъствуваше д-ръ Георги Паприковъ.

РАДОСТЬ ВЪ ЧИКАГО. На председателя на Кон тролната Комисия на клонъ Чикаго, Господинъ Яльмовъ и супругата му Люси на 17 октомврий 1966 година имъ се роди синъ, на когото дадоха името Тома. Кръстници баха Инж. и г-жа Александъръ Дърводѣлски. Отъ сърце поздравяваме щастливото семейство и пожелаваме на младият юнакъ да стане още по-голѣмъ боецъ за свободата отъ баща си.

ТОРОНТО. Нашъ приятель, старъ български емигрантъ, завърналъ се скоро отъ посещение въ България ни праша следната бележка за публикация:

КАКВО ЧУХЪ ИВИЛЪХЪ ВЪ СОФИЯ.

На площада срещу Царскиятъ Дворецъ въ София е изграденъ следъ 9 IX 1944 година затворъ въ който лежи мумията на прочутиятъ лайпцигски "герой" Георги Димитровъ, добре известниятъ интернационаленъ конспираторъ и убиецъ на сто хиляди невинни българи, наши братя и бashi, майки исестри. Затвора се много добре охранява, както отъ вътре, така и отъ вънъ отъ върежени съ шмайсери милиционери, а тайната милиция обикаля отвънъ и гледа минувачите. Страхътъ имъ идва отъ тамъ, че се говори, че скоро този "герой" щѣлъ да изхврѣкни отъ тамъ, като на негово място ще бѫде поставена друга мумия, тази на обесениятъ отъ неговите събрата-комунисти, Трайчо Костовъ, въпоследствие реабилитиранъ.

НОВА КОМУНИСТИЧЕСКА ПРОВОКАЦИЯ.

Напоследъкъ комунистите отъ България се стараятъ да подмамятъ български-тъ емигранти да се заврѣщатъ въ България, като съ това се мѫчатъ да заблудятъ Западниятъ свѣтъ, че въ комунистическа България е настѫпила нѣкаква промѣна. За тази целъ тѣ си служатъ съ всички средства: подлость, лжва и фалшификация. Презъ октомврий 1966 година мнозина наши емигранти въ Западни Германия сѫ получили картички отъ Источенъ Берлинъ, въ които е било писано, съ фалшифициранъ подпись на Председателя на Е.Н.Ф. д-ръ Иванъ Дочевъ, че той на пътъ за България, съжелява, че не може да се срѣщне съ въпростиятъ нашъ приятель.

Съ тази плитка лжва комунистите се мѫчатъ да хванатъ нѣкои наивници, за да се завѣрнатъ въ България за показъ. За сведение само: д-ръ Иванъ Дочевъ е осъденъ два пъти на смърть отъ комунистите и ще се върне въ България, но съвсъ подъ бойното знаме на освобождението. Редакцията дѣржи тѣзи писма на разполо-ение на всички, които се интересуватъ отъ комунистически провокации.

СКРЪБНА ВЕСТЬ.

На 25 декемврий 1966 год. на ненадейно почина съпругата на г. Иванъ Гълъбовъ

А Н Н А Г Ъ Л Ь Б О В А

Отъ страна на Е.Н.Ф. многобройни членове се поклониха предъ тленните останки на обичаната отъ всички ни покойница и поднесоха цвѣтя. Изказваме нашите най-сърдечни съболезнования къмъ опечаленото семейство.

БОРБА.

ОБРЪЩАНЕ НА СЪЗДА ЗА НЕЗАВИСИМОСТ И ВЪЗХОД - ЛЕВСКИ

Политическите, социални икономически промени в България през изтеклия десет години наложиха и налагат дълбок отражение в народната психология и научни на мислене и доведе българския народ до пълното осъзнаване на неоценимата стойност на свободата и демократията като форма на държавно управление.

С ИЗДАВАНЕТО СИ НА ВЛАСТ БЫЛ ОБРЕД:

- общество в което за се застапи достойнството на човека
  - справедливо запазване на труда
  - свобода, равенство и национална независимост
  - посвиване умнинето ровините на народа и всеобично благодеяние
- В ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ БЫЛ ПРОВЕДЕАН:
- недржавният народ под наследнието - всеки от нас се третира като непълнолетен, без право мнение по политически, стопански, културни и битови въпроси
  - позорна експлоатация превързялки трудещите се в инструмент на противонародните си партийни интереси и родината ни в съветска българия
  - дискриминация в университети, учреждения и заводи, давайки предимство на шефа спортистки, ползвуващи се с чеодали привилегии
  - пагубна за българското стопанство политика, вследствие на което стандарта на живот у нас е много нисък.

ИМАЙКИ ПРЕДНИК ЕСЧИКО ТОВА:

- убеден, че тази газри с народъ им требава на всяка цена да се прекрати в най-скоро време;
- че требва да бъдат свободни и разположени с богатствата на страната ни;
- че днешните управници водят България по погремен път и са загубили народното доверие;
- убедени в реакционния характер на днешния "комунистъм" превързял се в безмилостен държавен капитализъм, който слуши на мащаби от демагози и карьеристи
- СИВ - ЛЕВСКИ, в имено на всеконичните тежници на българския народ за свобода и независимост - гаранция за политически, социални, икономически и културни процес - приканват всички честни граждани под знамето на Левски в изпълнение, чрез всички възможни легални и нелегални средства на следната политическа платформа:

  - Установяване на демократично конституционно-парламентарно управление
  - Свобода и зачитане на личността; неприкосновеност на жилището; свобода на словото, печата, съвестта; равенство пред законите
  - Морално признаване и материално обезщетение на пострадалите от сталинистки терор
  - Право на частна собственост върху обработваната земя
  - Добробута индустрия в ръцете на работници - пълна свобода на частната инициатива в областта на индустрията, търговията, професията, занаятите. Увеличение на езаплатите и участие на работници и чиновници в разпределение на печалбите
  - Пълна независимост спрямо Москва и Варшавския пакт
  - Незабавно пристъпване на язюса за СССР
  - Федерален на балканските и европейски народи на принципите на самоопределяне, самоуправление, независимост и всепрено демократическо устройство - единствен от инициатори и материелен подем.

СТИГА ДЪРЖАВЕН КАПИТАЛИЗЪМ!

ВЪСЬ СЪВЕТСКИТЕ ИМПЕРИАЛИСТИ!

ДА ЖИВЕЕ БРАТСКИЯТ СЪЗДИ И ДРУГИЯ НА НАРОДИТЕ ОТ ЕВРОПА!
БРАТИ БЪЛГАРИ, МАНИЕСТРАИТЕ НАСЯЩЪЕ ВЪЛНО ЕДИНСТВО ЗА НАЦИОНАЛНА НЕЗАВИСИМОСТ, ПО ЗАВОДИ И УЧРЕДЛЕНИЯ, В ГРАДА И СЕЛОТО С НАДПИС СИВ - ЛЕВСКИ,
ПО СТАДИОНИ И МАТИНГИ С ЗОВА "САМО ЛЕВСКИ"!

ЧЕТИ И РАЗПОСТРАНЯВАИ

ОСЪСТАВЕНАТА ОТ В Н С - ЛЕВСКИ
ПРОГРАМА В ДЕВЕТ ТОЧКИ
ПЪРВА СТЪПКА КЪМ ВЪЗХОД И НЕЗАВИСИМОСТ
ИЗЛАЗВА НИНИ И НАДНИТЕ ЖЕЛАННИ НА ВСИКИ БЪЛГАРИ

ПО СЛУЧАЙ ДЕВЕТИ КОНФЕРЕНС НА ВКП

СИВ - ЛЕВСКИ

+ каки всички честни граждани, партийни или непартийни да действат с всички сили за осъществяване на програмата в ѝ точки.

+ съявява за лично отговорни за прилагането на програмата в ѝ точки, тези които днес разполагат с държавната власт.

+ напомня че всяко търпение има граници, и че ако въде пригубен, при липса на легални средства за върва, не си сдуми с нелегални такива

СЛЕДНОТО ПИСМО Е ВЪДО ПОСЛАНО ДО ВСИЧКИ МИНИСТРИ И ЧЛЕНСИЕ НА ЦК

НА СПОРТ-ТОТО, С ЛЕВСКИ ПЕЧЕДИ...

НА ВОРВА С СИВ - ЛЕВСКИ, ПЕЧЕДИ ТИ...

И ЦЯЛЫИ БЪЛГАРСКИ НАРОД.

САМО ЛЕВСКИ!

БОРБАТА ЗА СВОБОДА ВЪ БЪЛГАРИЯ НИКОГА НЕ Е ПРЕСТАВАЛА

И ПРОДЪЛЖАВА СЪ ОШЕ ПО ГОЛЪВЪ УСТРЕМЪ.

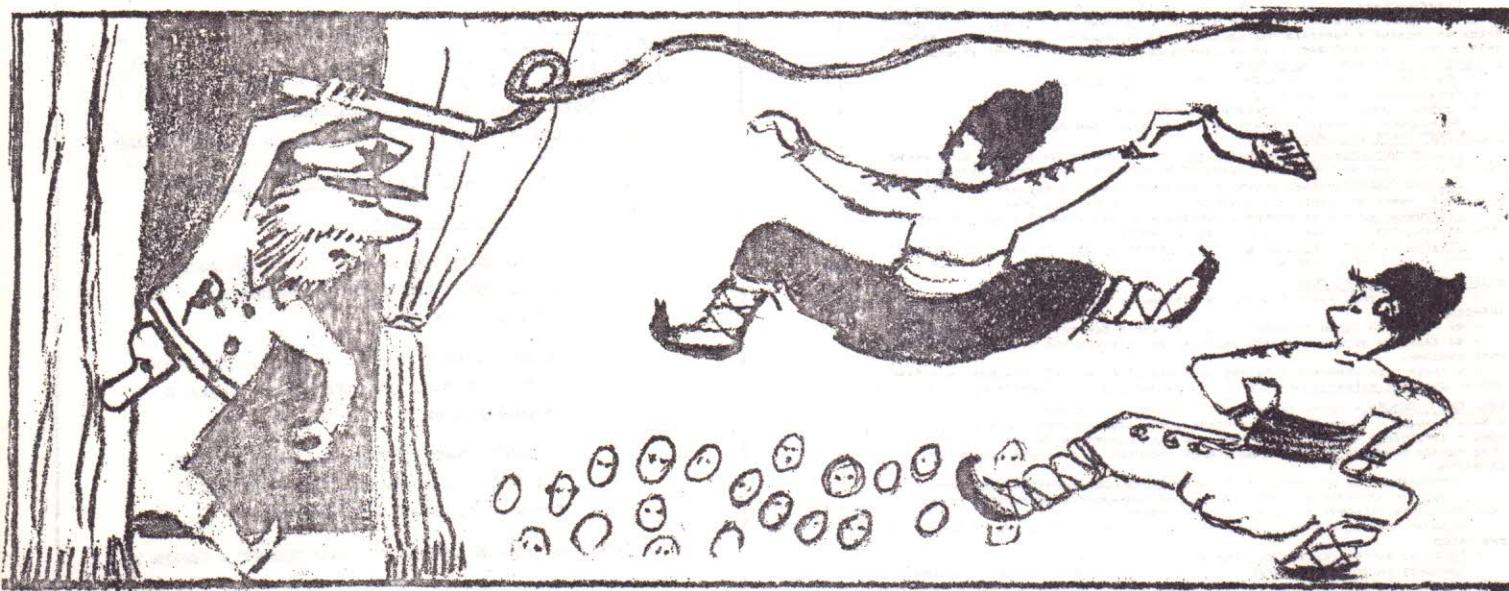
Въпръшки хилядитъ жертви паднали подъ ножа на червените сатрапи, въпръшки непосилниятъ тероръ, въпръшки смъртната опасност за каквата и да е опозиционна дейност, българските националисти нито за моментъ не склониха глава предъ окупаторите на Родината.

Борбата за свобода се води навредъ: по родните Балкани съ пушка въ ръка, изъ колхози и заводи съ саботажи, съ конспиративни бюлетини и позиви, съ тайни организации и събрания и съ подмолна дейност.

Като една отъ многобройните борчески прояви на българските националисти е издадането и разпространяването на горния позивъ вътре въ поробената ни Родина, въ който позивъ Създа за Независимост и Възход, отправя последно предупреждение към комунистически управници, че българския народъ не може дълъгри повече съветската робия.

Хвала и вечна слава на борците за свобода въ поробената ни Родина, които съ рискъ на живота си правятъ това, отъ което искат тук въ емиграция тръбва да се поучимъ!

ХУМОРА ВЪ ЕОРБА ПРОТИВЪ КОМУНИЗЪМА.

БЪЛГАРСКАТА ТАНЦОВА ГРУПА КУТЕВЪ И ТЪХНИЯТЪ ДИРИГЕНТЪ.

ВЪ ЦЕНТРАЛНА АФРИКА.

Група изследователи отъ разни народности, отишли на екскурзия въ централна Африка. Следъ дълги лутания попаднали въ ръцетъ на едно диво племе, които не били виджали до сега бъли хора.

Диваците се много зарадвали на неочекваната находка, завързали нещастните изследователи, наклали огнь и се приготвили да ги варятъ на чорба. Споредъ установените традиции на племето, главата ся приближилъ до жертвите и ги попиталъ за последното имъ желание, като имъ казалъ, че ако направятъ нѣкое голѣмо добро на народа му, ще ги пусне на свобода и ще ги върне въ родината имъ.

-Азъ съмъ американецъ-зарадвалъ се първиятъ-ако ме върнете въ Америка, ще ви изпратя ракети, за да можете да отивате на луната.

-Сварете го на чорба-изревалъ вохда на диваците.

-Азъ съмъ германецъ-казалъ вториятъ-ако ме пуснете-ще ви направя автомобили и шосета, та да може всѣки единъ отъ васъ да се вози.

-И него въ казана-изревалъ главата.

Най-после се обѣрналъ главата къмъ третия бълъ човѣкъ, които радостно и весело си подсвиркалъ и чакалъ да му дойде реда, и го запиталъ какво му е последното желание.

-Азъ съмъ българинъ и предпочитамъ да ме сварите на чорба, но да не ме връщате въ България!

Бря-зачудили се всички-че зашо?

-Че у васъ нѣма безконечни О.Ф. събрания, опашки за хлѣбъ, милиционерски провѣрки по участъците, нѣма села съ имената Бѣлене, Куциянъ, Ловечъ. Ако ме оставите живъ, ще ви науча какъ да запазите вашата култура, честность и самобитностъ, а не да станете диваци, като тѣзи въ комунистическа България!

Съ радостъ приелъ главата предложението на българина и го направилъ свой политически комисаръ.